[10th September 1958

Sri V. V. RAMASWAMI : சென்னை நகரக் கார்ப்பரேஷன் மேயர் தேர்தலும் ஆறு மாதங்களுக்கு ஒத்திவைக்கப்படுமா என்பது கனம் அங்கத்தினருடைய கேள்வி.

The Hon. Srimathi LOURDHAMMAL SIMON : There is no necessity for it here.

DEPUTY CHAIRMAN : Questions are over.

[*Note.*—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

III.—ANNOUNCEMENT BY THE DEPUTY CHAIRMAN *RE* MESSAGES FROM THE ASSEMBLY.

DEPUTY CHAIRMAN : I have to announce to the House that I have received the following messages, dated the 9th September 1958, from the Hon. Speaker, Madras Legislative Assembly :—

'(1) In accordance with rule 114 of the Madras Assembly Rules, I transmit a copy of the Madras District Municipalities (Amendment) Bill, 1958 (L.A. Bill No. 27 of 1958), as passed by the Legislative Assembly on the 9th September 1958 and signed by me, for the concurrence of the Council; and

'(2) In accordance with rule 114 of the Madras Assembly Rules, I transmit a copy of the Madras District Development Councils Bill, 1958 (L.A. Bill No. 24 of 1958), as passed by the Legislative Assembly on the 9th September 1958 and signed by me, for the concurrence of the Council.'

IV.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS CHILDREN (AMENDMENT) BILL, 1958 (L.A. BILL NO. 10 OF 1958).

* The Hon. Sri M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I move—

"That the Madras Children (Amendment) Bill[a], 1958 (L.A. Bill No. 10 of 1958), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration."

Legislation dealing with juvenile delinquency in this State is contained in the Madras Children Act, 1920. The question of amending the Act has come up to Government frequently. In 1950, a Bill was prepared on the basis of the recommendations of Lt.-Col. Ford Thomson, the Adviser on Child Psychology to the Government, in 1948. The Bill was considered by the Provincial Advisory Board of Education. This Board, while expressing general agreement with the terms of the Bill, suggested the constitution of a committee to consider in detail the provisions of the Bill. The Government accordingly appointed the Madras Children Bill Committee, 1950, to consider the provisions of the Bill. Subsequently, in view of the large expenditure involved and the then

[a] Printed as Appendix on pages 111–122 *infra*.

10th September 1958] [Sri M. Bhaktavatsalam]

impending partition of the State, the proposal to legislate on the lines of the Madras Children Bill, 1950, was deferred. In 1955, the Government appointed a committee under the Chairmanship of the Home Secretary to scrutinize the Madras Children Bill, 1950, and the Central Children Bill, 1954, and suggest modifications to the Children Act. The present Bill is mainly based on the recommendations of this Committee. The Joint Select Committee has subjected the clauses of the Bill to a detailed scrutiny in the light of the evidence tendered before it. As a result of this, various changes have been made in the Bill.

I shall briefly explain the main provisions of the Bill.

There are now two classes of certified schools, viz., Junior Certified Schools and Senior Certified Schools. The Junior Certified School is at present admitting non-offenders under the age of fourteen years and offenders under twelve years of age. The Senior Certified School is intended for offenders who are twelve years of age and above but less than sixteen years of age and uncontrollable children.

According to the provisions of the Bill, the Junior Certified School will be admitting non-offenders under the age of sixteen years. Juvenile offenders of and above twelve years of age will continue to be sent normally to a Senior Certified School and those under twelve years of age to a Junior Certified School. The Courts will have powers in special circumstances to send to a Junior Certified School those juveniles who are of the age of twelve or thirteen years. The Senior Certified Schools will be admitting offenders whose age is twelve and above but less than eighteen years. 3-20 p.m.

According to the existing provisions, a youthful offender may be ordered to be admitted to a Senior Certified School for a period of not less than two and not more than five years but not in any case extending beyond the time when the youthful offender will attain the age of eighteen years. In the case of a child sent to a Junior Certified School, no minimum period has been prescribed but the child should not be detained beyond the date on which he attains the age of sixteen years. The Bill provides for detaining a youthful offender in a Senior Certified School for not less than two and not more than five years but not, in any case, extending beyond the date on which he will attain the age of twenty-one years.

The Bill also provides that in the case of a child sent to a Junior Certified School, the period should be not less than two years and not, in any case, extending beyond the time when the child will attain the age of eighteen years.

The Bill provides for the committal of children who beg in any street or places of public resort and for the transfer of a child placed in suitable custody to a certified school and *vice versa*.

A new provision is made in the Bill for placing a youthful offender, child or young person, found incorrigible after release, under the supervision of a probation officer or in an after-care organization. Adequate provisions have also been made to deal with special offences committed against children and young persons.

The Bill provides that a competent court, before passing an order in respect of a child or young person, shall have regard to certain circumstances including the report made by probation officers or reports made or obtained by any person or organization approved by the Government.

Sir, I request the House to accept the motion.

DEPUTY CHAIRMAN : Motion moved—

" That the Madras Children (Amendment) Bill, 1958 (L.A. Bill No. 10 of 1958), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration ".

* VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : மாண்புமிக்க மேல்மன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, சென்னை பிள்ளைகள் சட்டத் திருத்த மசோதா வைப்பற்றி இன்று உங்களிடையே கொஞ்சம் பேச விழைகின்றேன். விடுதலை அடைந்த வெற்றித் திரு நாட்டின் வருங்கால மக்கள், வருங்காலத் தலைவர்கள், இவர்களைப்பற்றியது இந்த மசோதா. இந்தச் சட்டத்திற்கு முதல் காரணமாக இருப்பது வறுமை என்பது எல்லோருக்குமே தெரியும். ஔவையார் வெகு அழகாகக் கூறியிருக்கிறார்கள்—

" கொடிது, கொடிது, வறுமை கொடிது
அதனினும் கொடிது இளமையில் வறுமை."

என்று. இளமையிலேயே வறுமையை அனுபவிக்க நேர்ந்திருப்பது நம்முடைய தமிழ் நாட்டிலே இருக்கின்ற குழந்தைகளின் துர்ப் பாக்கியம் என்று தான் நான் நினைக்கிறேன். இந்த வறுமையின் காரண மாகவோ, காலக் கொடுமையாலோ அல்லது பெற்றோர்கள், மற்றோர்கள், உற்றோர்களுடைய உதவி இல்லாமையாலோ அல்லது தரித்திர தசையிலே இருக்கும் பெற்றோர்களுக்குப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்திருக்கும் காரணத்தாலோ அவர்கள் பிச்சை எடுத்தல், திருடுதல் போன்ற தீய காரியங்களில் ஈடுபடுகிறார்கள்.

" ஏற்பது இகழ்ச்சி " என்று ஔவைப் பிராட்டியார் மிக நன்றாகச் சொல்லியிருக்கிறார். திருடுவதையும், பிச்சை எடுப்பதையும் மிக வன்மை யாகக் கண்டித்திருக்கிறார். நம்முடைய நாட்டில், சிறப்பாகத் தமிழ் நாட்டிலே, பிச்சை எடுப்பது மிக மிகக் கேவலமான செயல் ஆகும்.

" இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
கெடுக உலகியற்றி யான் "

என்று வள்ளுவர் மிக ஆணித்தரமாகக் கூறியிருக்கிறார். இரந்து யாராவது இந்த நாட்டிலே வாழ வேண்டுமென்று, கடவுள் படைத்திருந்தால், அந்தக் கடவுள் கெட்டு அழியட்டும் என்று அவர் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்.

" ஆவிற்கு நீரென் றிரப்பினும் நாவிற்
கிரவின் இனிவந்த தில் "

என்று இழிவான பிச்சையெடுக்கும் செயலைச் செய்யக் கூடாது என்றும் வன்மையாகக் கண்டித்திருக்கிறார்.

பிச்சை எடுத்தல்பற்றிப் புலவர்களும், பாவலர்களும் திட்டவட்டமாகக் கண்டித்திருக்கிறார்கள். எனவே, பிச்சை எடுத்தல் மிகக் கீழ்மையான

10th September 1958] [Vidwan T. Muthukannappan]

ஒரு செயல். நம்முடைய நாட்டின் பழங்கால வரலாற்றிலும், இடைக்கால வரலாற்றிலும், ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, பிச்சை எடுப்பது சாதாரணமாக இல்லை என்றுதான் தோன்றுகிறது.

(Electricity failed and the hon. Member stopped his speech.)

DEPUTY CHAIRMAN : The hon. Member may go on.

* VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : கம்பர் காலத்தில் கள்ளர்கள் இல்லை. ஏனென்றால் கொள்வாரும் இல்லை, கொடுப்பாரும் இல்லை. அதனால் திருட்டும் இல்லை, காவலும் இல்லை. இதனையே

" கள்வார் இலாமையால் காவலும் இல்லை........
கொள்வாரும் இல்லை கொடுப்பாரும் இல்லை "

என்று கூறியிருக்கிறார்.

மேலும்,

" அடையா நெடுங்கதவும் அஞ்சலென்ற சொல்லும்
உடையான் சடையன் தன்னூர் ",

என்று கம்பர் சடையப்ப வள்ளலைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் கூறுகிறார். இப்படிப்பட்ட நாட்டில் வருங்கால சந்ததிகள், வருங்கால மக்கள், பிச்சை எடுக்கும் நிலையை, இழிவான அவல நிலையை மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால், அது உண்மையிலேயே துக்கப்படக்கூடிய காரியம் தான். பிச்சை எடுப்பதற்குக் காரணம் வறுமை தான். ஆகவே, வறுமையை முதலில் ஒழித்தால், பிச்சை எடுத்தலும், திருட்டும், மோசமும், கற்பு நெறி தவறுதலும், அறநெறி தவறுதலும், ஒழுக்கம் தவறுதலும், ஆகிய இப்படிப்பட்ட நிலை உண்மையிலேயே மாறிவிடும்.

இந்தச் சட்டத்திற்கே முதல் காரணம் வறுமைதான். வறுமை நிலை போவதற்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை நம்முடைய அமைச்சர் அவர்களும் ஏனையோரும் மிக நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். மேல் நாடுகளிலே இப்படிப் பிச்சை எடுத்தல் அதிகமாக இல்லை. மேலும் இத்தகைய வழிகளை மேற்கொண்டு புரியும் செயல்களும் அதிகமாக இல்லை. காரணம், அங்கெல்லாம் வீதிதோறும் ஆசிரமங்களும் அனாதை விடுதிகளும் இருக்கின்றன. நாடுதோறும் ஊர்தோறும் பலப்பல அனாதை விடுதிகள் இருக்கின்றன. இத்தகைய அனாதை விடுதிகள் இருப்பதனாலேயே தான், மக்கள் பிச்சை எடுத்தல், கற்பழிதல் போன்ற தீய செயல்களை மேற்கொள்ளாமல் மிக நன்றாக வாழ்கிறார்கள். ஆனால் நம்முடைய நாட்டிலே, துரதிருஷ்டவசமாகப் போதுமான அனாதை விடுதிகள் இல்லை என்று நான் நினைக்கிறேன். அரசாங்கத்தார் ஒரு அனாதை விடுதியைக்கூட வைத்து நடத்தவில்லை. தனிப்பட்டோர் நடத்தும் அனாதை விடுதிகளுக்கு அரசாங்கத்தார் கொடுக்கும் பணமும் மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. ஒரு அனாதைக்கு ரூபாய் எட்டு வீதம் அரசாங்கத்தார் உதவி அளிக்கிறார்கள். இது போதுமா என்பதை நாம் நன்றாக யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். இப்படி அனாதை விடுதிகளை அரசாங்கம் நடத்தாமல் இருப்பதாலும், அனாதை விடுதிகளுக்கு அரசாங்கம் போதுமான அளவு பொருள் உதவி செய்யாமல் இருப்பதாலும், வீதிகளிலும் கடைகளிலும் திரிந்து கொண்டிருக்கும் சிறுவர்களும் சிறுமியர்களும் சில நாட்கள், சில வாரங்கள், சில மாதங்கள், ஆன பிறகு தீய வழிகளில் புகுந்து கற்பழியும் நிலையிலேயும் திருடுகின்ற நிலையிலேயும் திரும்பி, பின்னர் அவர்கள் எல்லாம் குற்றவாளிப் பிள்ளைகளுடைய பள்ளிகளிலேயே சேர்க்கப்படுகிறார்கள். அப்படிச் சேர்க்கப்பட்ட பிள்ளைகளுக்கு ரூபாய் 25 முதல் 33 ரூபாய் வரையில் கொடுக்கப்படுகிறது. மூன்று அல்லது நான்கு குற்றவாளிப் பள்ளிக்கூடங்களை நடத்துவதற்கு நம்முடைய சர்க்கார் சுமார் நான்கு லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்ததாகச் சில நாட்களுக்கு முன் படித்ததாக நினைவு இருக்கிறது. எனவே, நம்முடைய தமிழ் நாட்டிலே சீர்கேடான நிலைமை, இளம் பிள்ளைகளும் பெண்களும் மானம் இழந்து திருட்டு முதலிய தீய செயல்களை

யெல்லாம் மேற்கொள்ளுவதற்கு ஆதிகாரணம் நம்முடைய தமிழ் நாட்டிலே போதுமான அனாதை ஆசிரமங்கள் இல்லாமல் இருப்பது தான் என்று திட்டவட்டமாகக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மேலும், இந்த அனாதை விடுதிகளை நன்றாக ஆதரித்தால், இந்த நிலைமை வந்திருக்காது. வெள்ளம் வருவதற்கு முன் நாம் அணை கோல வேண்டும்.

"இளைதாக முள்மரம் கொல்க களையுநர்
கைகொல்லும் காழ்த்த இடத்து"

என்றபடி சின்னஞ்சிறு வயதில் வீதியிலே சுற்றித் திரியும் அனாதை நிலையிலே இருக்கும் பிள்ளைகளைத் தகுந்த அனாதை விடுதிகளிலே சேர்த்தால் அவர்கள் குற்றவாளிகளாக மாற மாட்டார்கள். குற்றவாளிப் பிள்ளைகள் இருப்பது நமது நாட்டிற்கு மானக்கேடு; சீர்கேடானதும் பெரும் மாசு உண்டாகக்கூடியதாகவும் இருக்கிறது.

மேலும், குழந்தைகளுக்குக் கொடும் பகையாக இருப்பது இரண்டு. இந்த இரண்டு கொடும் பகையாவன, (1) சினிமா, (2) தமிழ் நாட்டில் நடைபெறுகிற வார, பட்ச, மாதப் பத்திரிகைகள் (Magazines). சினிமாவைப்பற்றிச் சற்று சிந்தித்துப் பார்த்தால், ஆணும் பெண்ணும் இருக்கிற நிலையைத் தவிர அநேகம் சினிமாக்களில் வேறு ஒன்றும் இல்லை. காம உணர்ச்சியையும்—காதல் உணர்ச்சியையும்—பால் உணர்ச்சியையும், கிண்டிக் கிளறுவதாகவே அவை இருக்கின்றன. மேலும் சுவரொட்டி விளம்பரங்களைப் பார்த்தாலும் ஆணும் பெண்ணும் இருக்கும் நிலையிலே இருக்கும் படத்தைத்தான் பார்க்கிறோம். அதைத் தவிர சினிமாவில் பாடப்படும் ஒவ்வொரு பாட்டும் காம உணர்ச்சியை அல்லது பால் உணர்ச்சியைக் கிளறுவதாகவே இருக்கிறது. இந்த நிலைமை முதலில் சினிமாவில் மாறினால், அப்போது பிள்ளைகள் கற்பு நெறி தவறாமல், தீய செயல்கள் புரியாமல் தூய்மையாக இருப்பார்கள்.

3–30 p.m. குழந்தைகளுக்கு அடுத்த விரோதியாக இருப்பது பத்திரிகைகள், அதாவது, வார, பட்ச, மாதப் பத்திரிகைகள். எந்தப் பத்திரிகையைப் பார்த்தாலும் அதில் காதல் விஷயம் தான். எந்தப் பத்திரிகையை எடுத்தாலும் அதில் ஒருவன் ஒருத்தியைப்பற்றிய விஷயம் தான். குழந்தைகளுக்கு என்றே ஏற்பட்டிருக்கும் பத்திரிகைகளைப் பார்த்தாலும், துரதிருஷ்டவசமாக அவைகளிலும் தீய கதைகளும் கற்பனைகளுமே இருக்கின்றன. இவைகள் தான் இளம் குழந்தைகளுக்கு இருக்கும் நல்ல உள்ளத்தை உருக்குலையச் செய்கின்றன. இப்படித்தான் பல குழந்தைகள் அவல நிலை அடைந்து தாழ்மையான, கேவலமான நிலையை அடைகிறார்கள் என்பது என்னுடைய கருத்து.

அடுத்தபடியாக, என்னுடைய அனுபவத்திலிருந்து இன்னொரு செய்தியைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பிச்சை எடுப்பதைச் சில தலைமை ஆசிரியர்களும் கூட ஆதரிக்கிறார்கள். இந்த அவல நிலை போக வேண்டும். சில தலைமை ஆசிரியர்கள் பையன்களிடத்திலே ஏழையென்று சர்டிபிகேட்டைக் கொடுத்து அனுப்பிவிடுகிறார்கள். அந்தப் பையன்கள் தலைமை ஆசிரியர்கள் கொடுத்த சர்டிபிகேட்டை வைத்துக்கொண்டு பள்ளிகள்தோறும், வீடுகள்தோறும், வீதிகள்தோறும் சென்று பிச்சை எடுக்கிறார்கள். ஆகவே, சில தலைமை ஆசிரியர்களே பிச்சை எடுப்பதற்கு ஆதரவாக இருக்கிறார்கள். குறிப்பிட்ட சில தலைமை ஆசிரியர்களே சின்னஞ்சிறு பிள்ளைகள் பிச்சை எடுப்பதற்குக் காரணமாக இருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கும்போது, உண்மையிலேயே வருத்தம் அடைகிறேன். இந்த நிலையைத் தடைப்படுத்த வேண்டும். கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இதற்கு ஆவன செய்வார்கள் என்றே நான் நினைக்கிறேன்.

இந்தச் சட்டத்திலே புகைத்தலைப்பற்றி ஒன்றும் குறிப்பிடவில்லை. புகைத்தலைப்பற்றிப் பேசும்போது என்னுடைய உள்ளம் உண்மையிலேயே வேதனை அடைகிறது. இப்போது நாம் சாதாரணமாக அணுகுண்டு, நீர்

10th September 1958] [Vidwan T. Muthukannappan]

வாயு குண்டு போன்ற குண்டுகளினுல் நச்சுக் காற்றுப் பரவி நல்ல காற்று கெடுத்து விடப்படுமோ என்று கவலைப்படுகிறோம். உண்மையில் பார்த்தால் அந்தக் கவலை அதிகம் ஆகாது. சிகரெட், பீடி, சுருட்டு போன்ற லாகிரி வஸ்துக்களைப் பலர் உபயோகிக்கிருர்கள். அதனுல் எவ்வளவு தூரம் நல்ல காற்று கெட்டுவிடுகிறது என்றே கவலைப்பட வேண்டியதாக இருக்கிறது. சாதாரணமாக, இப்படிக் காற்றைக் கெடுக்கின்றவர்கள் தண்டிக்கப்படவேண்டும். பெரியவர்களை நாம் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. ஆனுல் சின்னஞ் சிறுவர்கள் புகைத்தலைக் கண்டிக்கலாம். சின்னஞ் சிறுவர்கள்தான் புகைத்தலை மிகவும் அதிகமாகக் கையாண்டு வருகிருர்கள். உயர் நிலைப் பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் இருக்கும் பிள்ளைகள் புகை பிடிக்காமல் இருப்பதில்லை. சில கல்லூரிக் கொண்டாட்டங்கள் நடக்கும்போது, தேநீர் விருந்து முதலியவைகள் நடக்கும்போது, ஆசிரியர்களும் மாணவர்களோடு கலந்துகொண்டு புகை பிடிப்பதையும் பார்க்கின்றோம். இது மிக மிகக் கேவலமான நிலை. இந்த நிலை மாறவேண்டும். இதைப்பற்றியும் கூட சட்டத்திலே சேர்த்திருக்கலாம் என்பது தான் என்னுடைய தாழ்மையான கருத்து.

மாணவர்களைச் சரி செய்து விட்டால் வருங்கால சந்ததிகள் இப்படிப் புகைத்தல் முதலிய தீய பழக்கங்களில் ஈடுபடாமல் இருப்பார்கள் என்பதோடு தீயக் காற்றும் அதிகமாகப் பரவாது.

அதைத் தவிர இன்னென்றும் இருக்கிறது. இந்த மசோதாவில் கடத்தலைப்பற்றி ஒன்றும் குறிப்பிடவில்லை. அநேகம் குழந்தைகள் கடத்தப்படுகிருர்கள். கடத்தப்பட்ட குழந்தைகளை வாங்குகிற மக்கள் அவர்களை இம்சைப்படுத்தி பிச்சை எடுக்கச் செய்கிருர்கள், அல்லது வேறு விதமாக தங்களுடைய பிழைப்புக்குப் பயன்படுத்திக்கொள்ளுகிருர்கள். அப்படிச் செய்கிறவர்களையெல்லாம் கடுமையாகத் தண்டிக்க வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து.

மேலும், இந்தச் சட்டத்திலே சிறந்த திருத்தங்கள் எல்லாம் செய்திருப்பதைக் குறித்து நான் மிகவும் மகிழ்கிறேன், வரவேற்கிறேன். இந்த நல்ல திருத்தங்களைச் செய்த ஆலோசனைக் கமிட்டியார் பல விஷயங்களை நுணுக்கமாக அலசி ஆராய்ச்சி செய்து நல்ல திருத்தங்கள் செய்திருப்பதைக் குறித்து உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். திருத்தங்கள் செய்வதில் அவர்கள் நல்ல மனேதத்துவ ரீதியில் நுழைந்து பார்த்திருக்கிருர்கள். அது குறிப்பிடத் தக்கது. உண்மையிலேயே மெச்சத்தக்கது. எனவே, நான் குறிப்பிட்ட சில கருத்துக்களையெல்லாம் அரசாங்கத்தினர் மேற்கொண்டு இந்தச் சட்டத்தில் புகுத்தினுல் இன்னும் சிறந்ததாக விளங்கும் என்று கூறிக்கொண்டு எனக்கு இந்த வாய்ப்பை அளித்ததற்காகத் தலைவருக்கு வணக்கம் தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

DEPUTY CHAIRMAN : Now Dr. John will speak.

DR. A. SREENIVASAN : Sir, before Dr. John speaks, I want certain information from the hon. Member. " பிச்சைப் புகினும் கற்கை நன்றே " என்று சொல்லப்படுகிறதே, அதற்குக் கனம் அங்கத்தினர் ஏதாவது சொல்வார்களா ?

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : பிச்சை எடுக்கின்ற நிலையில் இருந்தாலும் கற்க வேண்டியதுதான் என்பது அதன் கருத்து.

DR. A. SREENIVASAN : அதிலே பிச்சை எடுக்க வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லையே.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : பிச்சை எடுக்கக்கூடிய அவல நிலையில் இருந்தாலும், கற்க வேண்டும் என்பது கருத்து.

[10th September 1958

* DR. V. K. JOHN : Mr. Deputy Chairman, Sir, I compliment the Government on the attempts they have made for the welfare of the children who commit offences. Sir, I am not sure whether the efforts of the Government which are reflected in this Amending Bill will enable them to achieve or implement successfully the object they have in view. But, nevertheless, they have made one attempt and before I speak on the merits of the Bill, I want to make one suggestion to the Hon. the Minister for Home.

The original Act contains 44 sections and covers 11 printed pages. Now, almost every section is amended and we have 25 clauses in this Bill which covers 12 pages but still it is called an Amending Bill. It would be convenient for anybody reading the Bill to have an Act totally recast with the amendments proposed, when alone it will enable him to understand it clearly. Otherwise, there would be great difficulty and it will tend to mislead and confuse him. I hope the Government might be benefited by the suggestion that I have made. They should not consider it as one coming from the Opposition and that too from one who is almost always criticising the Government.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : It would have been better if this advice had been tendered by the hon. the Deputy Leader of the Opposition when this Bill was taken up for consideration by the Joint Select Committee.

DR. A. SREENIVASAN : அப்போது தோன்றவில்லை போலும்.

* DR. V. K. JOHN : I think Dr. Sreenivasan is an 'exempted' person and he is exempt from all rules.

DR. A. SREENIVASAN : இருக்கிறதைத்தானே சொல்கிறேன்.

* DR. V. K. JOHN : I hope my suggestion to re-enact the Act with the amendments proposed in this Bill will be considered by the Government.

Now, one clause which interests me is clause 22 which introduces new section 38-A. This new clause says—

'The State Government may, by rules made under this Act, provide for the establishment or recognition of after-care organizations and may vest them with such powers as may be necessary for effectively carrying out their functions under this Act.'

This is the one clause in this Bill which might enable the Government to implement the object they have in view. But I am sorry to find that no provision is made for financing these organizations. It would have been better for the Government to take power to finance these after-care organizations. I do not say that the Government have no power to do it and it may be presumed that they have the power. But the public would have been satisfied if the Government had provided that they would find the necessary finance for such organizations.

Another suggestion that I would make to the Hon. the Mover of the Bill is this. I personally feel that the sending of these children to certified schools and keeping them in the company of

10th September 1958] [Dr. V. K. John]

other children who have committed offences, might not be of much help. If I could make a suggestion, Sir, we must abolish the certified schools and send the children to educational institutions to be brought up there with others. If that can be done, they can be cared for better than they are cared for in the certified schools living in a particular atmosphere created for children who have committed offences. It would not be proper to keep them separate. I have often pleaded that there should not be hostels exclusively for Harijans. We should not consider a person as a Harijan who is different from a caste Hindu. We must keep him mixed with others. So also, the children also should not be kept in separate Homes. I am not an expert on the subject, Sir. I wanted to speak after the hon. Lady Member, Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav who is an authority on the subject, but she said that she would speak after I spoke. The after-care organizations are concerned with children who, in the opinion of the State Government, require to be kept in suitable custody. As prevention is better than cure, children should not be kept with children who have committed offences or who are vagrants or who are ignorant or who are living in filthy surroundings, because by remaining so, they will be tempted to commit offences. I am sure hon. Members of this House and the other House will take particular interest in these after-care institutions, because the children whom we want to care for, are the citizens of to-morrow. If the country is to improve, these children must be taken care of properly and I appeal to every Member of this House and every leading member of the public to take particular interest in the after-care organizations which may come into existence as a result of passing this Bill into law.

3-40 p.m.

I would like the Hon. the Home Minister to consider whether the Government will find the finances required for these after-care organizations. We have many organizations to look after people who have been convicted and the people who have gone wrong. But these organizations do not work because there is not plenty of money. To-day the Government by taxation have taken out of every rich man money which he would have perhaps put in for the welfare of the people or for educational institutions. The Government who are taxing the people so much and collecting so much money from them, must take the responsibility to find money for looking after the welfare of children coming under this Bill. I am glad, Sir, the Government have thought much over this subject and have brought in this Bill. But when the Bill is passed, I am sure it is not going to achieve the object. Nevertheless, I must compliment the Government on focussing attention on the welfare of children.

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : Mr. Deputy Chairman, I rise to congratulate the Hon. Minister on introducing the Madras Children (Amendment) Bill, 1958. It was, I think, left to the Hon. Sri M. Bhaktavatsalam to bring this ameliorative measure which had been long overdue. Madras State was the first to introduce the Children's Bill in 1920. Subsequently, all other States in India had been having Children's Acts far better and more

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [10th September 1958

up-to-date, touching the many problems than our Madras Act which was very old. As an hon. Member said, the Government appointed a committee and the highlight of that appointment was that the Government appointed that committee without even a lady Honorary Magistrate of the Juvenile Court, but on my representations, one was appointed.

This Bill had been drafted to be introduced in the year 1946, but when I brought in a private Bill, I was asked by the then Government to withdraw it as they were bringing forward a Government Bill and I withdrew my Bill. To the extent this measure has come up, it is good. During this interval, many ameliorative features were introduced in Children's Acts elsewhere. Perhaps the two best up-to-date Acts are the East Punjab Children Act, 1949, as adapted and amended up to 31st December 1953, and the Saurashtra Children Act, 1954. Perhaps we gained from this long delay and now we have incorporated many salient features of these Acts in this Bill and added new provisions to it. I hope now that our Act will be the best in the country for the protection of the children. I am very glad that 'whipping' clause is not put in in the Children (Amendment) Bill of our State.

There are several new clauses seeking to widen the scope of care of children. The words "Certified Schools" have now been changed to "Approved Schools". The age-limit of children has now been raised from "sixteen" to "eighteen". In section 24 of the Act of 1920, the word "eighteen" has been changed to "twenty-one". The words "committed to" have now been replaced by the words "placed in". Clause 7 under section 29 adds a new provision for children found begging. There is also a clause for placing a youthful offender or child found incorrigible after release under the supervision of a probation officer or after-care institution. Clause 11 provides for special offences in respect of children and young persons.

Under the set-up of the Social Welfare Board, there are now a large number of after-care organizations sponsored by the Government. I think the hon. Member Dr. V. K. John is not aware of the fact that it is the Government that is giving money to voluntary organizations or Homes or hostels which are now being started in all the States of the country.

Some special clauses have also been inserted for special offences in respect of children and young persons, namely, clause 36-A for punishment for cruelty to children and young persons, 36-B for employing children and young persons for begging, 36-C for penalty for giving intoxicating liquor or dangerous drug to a child or young person, 36-D for penalty for permitting a child or young person to enter places where liquor or dangerous drug is sold, 36-E for inciting a child or young person to bet or borrow, 36-F for taking on pledge or purchasing articles from a child or young person, 36-G for allowing or permitting a child or young person to be in brothel, 36-H for young girls exposed to risk of seduction and 36-I for withholding of or living on earnings of child employees.

10th September 1958] [Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav]

There are also provisions for the establishment or recognition of After-care Organizations and for vesting necessary powers for effectively carrying out their funcions under the Bill. All these are really very useful measures. I may also mention, Sir, that the number of cases where children are employed for carrying intoxicating liquor or dangerous drugs to the persons concerned is on the increase. The children are also being employed in the preparation of these things.

This Bill also provides for the punishment of adults, who indulge in the commission of the crime of exploitation of young children for their own purposes and of living on the earnings of young children. I wish that the statute were further amplified so that people who employ young children in their homes as domestic servants, may employ them on decent wages and not just give them food and make them work from 5 o'clock in the morning till 12 o'clock in the night. Most of the cases that come up before the Juvenile Court relate to the employment of children on a salary below standard or none at all. Therefore, I feel that the need to extend the scope of the Act to cover this aspect also should be emphasized. 3-50 p.m.

Then, there is the recognition of Juvenile Guidance Bureau attached to the Juvenile Courts. In this respect the Indian Conference of Social Work which is manning this Bureau has been meeting a very vital need. Section 29 deals with the trial of children's cases. Destitute children who are sent to private institutions or to Government institutions have to be certified by a Juvenile Court. I regret that it is stated that any court dealing with any case under section 29 shall, whenever practicable, sit either in a different building or room from that in which the ordinary sittings of the court are held or on different dates or at different times from those at which the ordinary sittings are held. This is provided by means of the proposed amendment. I made a very earnest request repeatedly and I still plead that the provision may be that any *Welfare Committee* dealing with any application under section 29 shall sit in a different premises from the children's court and also that an agency *different from the court, at least in name though not in composition,* should deal with destitute children, so that the stigma attached to court trial, etc., might not be there. Here, I would like to give the definition of a "destitute child" as follows :—Section 29 (a child, not a youthful offender).

'In any area to which the State Government shall direct that this section shall apply, any person authorized in this behalf in accordance with rules made by the State Government, may bring before a court any person apparently under the age of fourteen years who—

(*a*) is found wandering and not having any home or settled place of abode, or visible means of subsistence, or is found wandering and having no parent or guardian, or a parent or guardian who does not exercise proper guardianship; or

(*b*) is found destitute, not being an orphan and having both parents or his surviving parent, or in the case of an illegitimate child his mother, undergoing transportation or imprisonment; or

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [10th September 1958

(*c*) is under the care of a parent or guardian, who, by reason of criminal or drunken habits, is unfit to have the care of the child; or

(*d*) frequents the company of any reputed thief; or

(*e*) is living in a house used for immoral purpose or in any other circumstances calculated to cause, encourage or favour the seduction or prostitution of the child.'

I still now wonder why such children should be brought before a court for being taken care of and maintained. There are a large number of private institutions which are recognized by the Government for sending of such children and the cases of such children should be brought before a *Welfare Committee rather than a court.*

Then, I come to the question of recognizing hospitals as short-stay homes. For example, in the East Punjab Act, it is provided—' "place of safety" includes any orphanage, HOSPITAL, surgery or any other suitable place or institution the occupier or manager of which is willing temporarily to receive a child, or where such orphanage, hospital, surgery or other suitable place or institution is not available in case of a male child only, a police station.' This has been suggested by me for inclusion in our Bill. But I do not find any such provision in the Bill. So, I want to draw the attention of the Hon. Minister to this because as at present every fortnight the court clause has to renew the order for the remand of the child in the hospital. Therefore, I suggest that such a provision may be included in our statute also.

Finally, I come to the designation of the Chief Inspector of Certified Schools and Vigilance Service. It sounds like an Inspector and also a Police officer. As in all other countries and in some other parts of India, I suggest that the designation of the Chief Inspector of Certified Schools and Vigilance Service be changed as the Director of Child Rehabilitation.

Then, I come to the set-up of the Juvenile Courts. They are manned by lady honorary magistrates. A medical practitioner may also be attached to the court. The courts have to refer a number of cases to the hospitals and it takes a very long time to get the reports from them. If a medical practitioner is attached to the court, as is done in other countries and States in India, it will help to expedite the disposal of cases. In the City we have the Juvenile Guidance Bureau. Therefore, if a medical practitioner is attached to the court, it will be much more helpful.

I also suggest that separate Probation Officers may be set apart for juveniles only. There should not be the same officer for dealing with adults and also the juveniles. At present, these officers are overworked because they have to look after both. If there are separate Probation Officers for the juveniles, much more service would be rendered to the children.

Then, Welfare Officers should be attached to the Juvenile Courts. Though we were given to understand several months ago that Women Police were going to be recruited, I am sorry that

10th September 1958] [Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav]

still we do not see Women Police in the Juvenile Courts. I hope that the Government will soon introduce the system of having Women Police for the purpose of escorting the young children from the Vigilance Home to the courts and *vice versa*.

I am sorry that the time is not ripe for introducing a provision for the Legal Adoption of young children brought before Juvenile Courts and so we were told. But I hope the time will come which will not be in the distant future for introducing such a provision in the statute. Though there are many persons with several children, there are quite a few who do not have children and would like to adopt one. I think the hon. Member Srimathi Manjubhashini has received many requests in this regard.

Lastly, I would like to state that there should be full-time staff for taking care of these children and that they should also have special training from time to time.

With these words, I congratulate the Government on bringing forward this Bill. The social workers in the State are very pleased that this very fine Children's Bill is now coming in.

Thank you, Sir.

* SRI T. PURUSHOTHAM : Mr. Deputy Chairman, Sir, after hearing the expert Member on the Bill, Srimathi Clubwala Jadhav, I feel that there is nothing left for me to say on this Bill. I welcome the measure and, as the hon. Member Vidwan T. Muthukannappan said, I should like the Government to investigate into the root causes for these youngsters getting astray. This Bill is intended for the reformation of youthful offenders and uncontrollable children. Wholesome provisions have been made in the Amending Bill now. But I still feel that something should be done to attack the root cause for such vagrancy and uncontrollable nature of these children. I do not know whether such an investigation has till now been held. In most of these cases the cause may be economic. But I am sure that there will be other causes too, cases of some temperamental disabilities or hereditary distempers which need reform. I would suggest that the Government do appoint a committee to deal with this problem and to study it in all its aspects and to see what steps should be taken to attack the causes for such tendencies among the young boys and girls in our society.

The hon. Member Srimathi Clubwala Jadhav has told us about the work of social welfare organizations in this matter and I feel these organizations could take charge of the after-care establishments for which special provision is now made in this Bill. I am 4 p.m sure the Government will help these social welfare organizations taking up such work.

I have also seen an amendment proposed to be moved by the hon. Member Mrs. Clubwala Jadhav in which she wants that instead of these juvenile cases being tried by a court, they may be heard and disposed of by a Welfare Committee. I think that will be good. Instead of these youngsters being exposed to trial in a court,

it would be very much desirable if a Welfare Committee tries the cases. Of course, details could be worked out for such a reform even if the Bill is passed as it is. It should be possible for the Government to consider Mrs. Jadhav's suggestion.

Sir, I do not agree with the hon. the Deputy Leader of the Opposition when he says that these children should be sent to the same schools as other children. That would not at all be proper. There should be special schools for these juvenile offenders and destitutes. We find in this Bill provision for the maintenance of approved schools for these children. I feel the syllabus in these schools should not be the same as in other schools. It should be a special type of education, which would help to reclaim the children from their erratic ways. The ordinary type of education will not meet the requirements of this case. These children have slided away from the path of truth. If they are to be rectified, there should be definite moral and religious standards infused into them and for that purpose, we want special schools for these unfortunate children in our society. Whatever might be the reason for the ban on moral and religious instruction in ordinary schools, provision should be made for imparting moral and religious education to these children. I know the Hon. the Home Minister is greatly interested in providing proper education for these children. I would, therefore, suggest that at least in the rules to be framed under the Act provision may be made for imparting moral and religious education to these children in correctional institutions. The three R's type of education will not do in such cases. They have gone astray because they have slided away from morality and religion. That is why I say a special type of education should be provided in the Junior and Senior Certified Schools intended for these children so that they may be set on the path of truth, morality and godliness. With these words, I support the Bill.

* SRIMATHI S. MANJUBHASHINI : Mr. Deputy Chairman, Sir, I welcome this measure which has been brought before this House after a very long time. I was fortunate to be a Member of the Joint Select Committee which met and considered this Bill. The Committee discussed the provisions of the Bill at length and went into every detail of the items covered by the Bill. Since my colleague Mrs. Jadhav, who was also a Member of the Committee, spoke about the provisions of the Bill in detail, I will just refer to one or two aspects of the Bill and leave it at that.

The most important change made in the Bill which the hon. Members who spoke before me have not mentioned is raising of the age-limit from sixteen to eighteen years up to twenty-one. This will help organizations which are already doing this work a great deal because they have found it most difficult to look after boys and girls between sixteen and eighteen years of age.

There is one other point which was discussed at length by the Joint Select Committee and accepted by it. But it does not find a place in this Bill. That was mentioned by the previous speaker,

10th September 1958] [Srimathi S. Manjubhashini]

Mr. Purushotham, when he disagreed with the hon. Member Dr. John, that the delinquents and the destitutes should not be housed in the same Home. The treatment of delinquents is an absolutely different matter. We have not advanced in this country to the extent they have advanced in the West. In the West, they have expert psychiatrists who go into the causes of each case of delinquency and try to correct it. That being the case, it would not be possible and fair to put the ordinary, normal, destitute child in a Home, deprived of parental care, along with the child which has erred and which is to be corrected. Therefore, some Members of the Joint Select Committee told the Government representatives that it should be made possible for the Government to finance private organizations as well for the Government should start an adequate number of Homes to house all these boys and girls who were brought before the court.

There is one matter to which I would like to refer and in which I disagree with the hon. Member Mrs. Jadhav. She has given notice of an amendment for the constitution of a Welfare Committee in the place of the Juvenile Court. The Juvenile Courts are presided over by Honorary Magistrates who are women of very high social standing. They are social workers actually in the field and have volunteered their services free to go into every detail of each case. That being the case, I do not think it is necessary to have separate courts or committees as suggested by my Friend. It is possible that this might be a reflection on the work of the Honorary Magistrates themselves who have been doing such excellent work, my Friend, Mrs. Jadhav, being one herself.

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : May I intervene, Mr. Deputy Chairman, to say that it is no reflection on any Magistrate presiding over Juvenile Courts? I have seen them at work for the last thirty years and I have myself sat in the court for the last twenty-five years. It is a question of the children having to go *through the court.* Destitute children should not be committed *to the court.* So, that is no reflection on the Magistrates.

* SRIMATHI S. MANJUBHASHINI : I would like to answer my hon. Friend. There are Magistrates and Judges who deal with all sorts of cases—both civil and criminal. It is not that a judge who tries a criminal case is not competent to try a civil case. So, it is not necessary for us to have a separate organization to deal with these cases. That suggestion questions the capacity of the person who now sits in the court or . . .

SRI V. V. RAMASWAMI : சிறு வயதிலேயே கோர்ட்டுக்குப் போகிறோமே என்ற பயம் இருக்கக்கூடாது அல்லவா ? அதற்காகத்தான்.

* SRIMATHI S. MANJUBHASHINI : It is not a court at all. It is only authority vested in the presiding officer to afford certain facilities to the children who need them. It is not a criminal court. The presiding officer is given authority to decide the future of the child. Destitution is largest in our State. Go to Bombay, Delhi or Calcutta. You will find that the Remand Homes and

[Srimathi S. Manjubhashini] [10th September 1958

Children Homes are filled with boys from this State. Go to any part of India; you will find the same thing. That being the case, 4-10 p.m. the Government should give it priority to see that they establish more Homes under Government authority or finance private organisations to run such Homes in every district so that these children may get a certain amount of care and shelter, for after all, it is the children of to-day that are going to man our Legislature, our Government Departments and the Services to-morrow. It is not enough if we construct good roads, big dams and provide communication facilities and do such other things but do not take care of our children. (Hear, hear.) Children should get the first priority. Our beloved Prime Minister when he addressed a meeting last time when he visited Madras appealed that children should have first priority and said that in the walls of the Legislature, in the walls of public buildings posters should be fixed. The slogan 'Children should have the first claim in all matters' should be painted in large letters so that every man and woman might see that and act up to it. With this appeal, I request the Government to give earnest consideration to the suggestion of providing adequate accommodation to children needing shelter.

SRIMATHI SARASWATHY PANDURANGAM : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நம்முடைய நாட்டின் செல்வங்களாகிய குழந்தைகளின் பாதுகாப்புச் சட்டத்தைத் திருத்தும்போது, முக்கியமாகக் குழந்தைகள் எவ்வாறாகப் பாதுகாக்கப்படுகிறார்கள் என்று நினைக்கின்றபோது வருத்தமாகத் தான் இருக்கிறது. பஸ் நிலையங்களிலும் ரயில் நிலையங்களிலும் எவ்வாறாக அவர்கள் வயிற்றைக் கழுவுவதற்காகப் பிச்சை எடுக்கிறார்கள் என்று பார்க்கும்போது வருத்தப்பட வேண்டியிருக்கிறது. அப்படி அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போய், எங்காவது பராமரிப்பு நிலையங்கள் இருக்கின்றனவா, அங்கு சேர்த்துவிடலாமா என்று யோசிக்கின்றபோது, அவர்களைச் சுலபமாகச் சேர்க்க முடியாமல் இருக்கிறது.

ஏனென்று கேட்டால், சகோதரி சொன்னது மாதிரி, போலீஸ் ஸ்டேஷன்களிலே அழைத்துச் சென்று, அவர்கள் குற்றவாளி என்று கருதப்பட்டாலொழிய, அவர்களைச் சேர்க்க முடியாது என்று சொல்கிறார்கள். குறிப்பாக, ஒரு தாய் நன்றாக வாழ்க்கை நடத்திக்கொண்டிருந்துவிட்டு, கணவன் இறந்த காரணமாக, எட்டுக் குழந்தைகளை அழைத்துக்கொண்டு என்னிடம் வந்தாள். ஒன்றரை வயதுக் குழந்தையாக இருந்ததைப் பால மந்திரத்தில் எடுத்துக்கொள்ளும்படியாகச் சகோதரியை நாடி, அதை எடுத்துக்கொள்ள ஏற்பாடு செய்தேன். ஆனால், 4, 5 வயதான குழந்தைகளை எங்கே சேர்ப்பது என்று பல நிலையங்களில் சென்று கேட்டபோது, போலீஸ் ஸ்டேஷனிலே அந்தக் குழந்தைகளை ஒப்புவித்து, அவர்கள் குழந்தைகளைக் குற்றவாளி என்றால், அதற்குமேல் சேர்க்க முடியும் என்று ராயபுரத்திலே இருக்கும் குழந்தைகள் பராமரிப்பு நிலையத்தில் சொல்லிவிட்டார்கள்.

ஆனால், அந்த அம்மையார் அவர்களுடைய 20 வயதான பெண்ணை எந்த நிலையத்திலேயும் சேர்க்க முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது. ஏனென்றால், இன்று இருக்கும் சட்டத்தின்படி 17 வயதுக்கு உட்பட்டவர்களைத்தான் இந்தப் பாரமரிப்பு நிலையங்களிலோ பெண்களை ஆதரிக்கும் நிலையங்களிலோ சேர்க்க முடியும். அதற்கு முதிர்ந்தவர்களைச் சேர்க்க முடியாது என்றும், சேர்த்துக்கொண்டாலும், சர்க்கார் மான்யம் அளிக்காது என்றும் சொல்லிவிட்டார்கள். இவ்வாறு தன்னுடைய குழந்தைகளை முன்னுக்குக் கொண்டுவரப் பார்க்கும் ஆதரவற்ற ஒரு தாய்க்குத்தான் எவ்வளவு கஷ்டம் பாருங்கள். அதுவும் தன்னுடைய வயதுவந்த பெண்ணை ஒரு நிலையத்தில் சேர்ப்பதிலே எவ்வளவு கஷ்டப்படவேண்டியிருக்கிறது என்பதை நாம் யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

10th September 1958] [Srimathi Saraswathy Pandurangam]

பெண்களுக்கு உரியது கற்பு. அதைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள அவர்களைச் சேர்க்க வேண்டுமென்றால், அலைய வேண்டி ஏற்படுகிறது. பிறகு, நம்முடைய நிலையத்திலே சேர்த்துக்கொண்டேன். அவ்வாறு 17 வயதுக்கு மேற்பட்ட ஒரு பெண்ணை நான் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டபோதிலும், இன்று வரையிலும் சர்க்காரிடமிருந்து ஒரு மான்யமும் கிடைப்பது கிடையாது. இருபது வயதுக்கு மேற்பட்ட ஒரு பெண்ணை நானும் சேர்த்துக்கொள்ளமாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டால், அந்தப் பெண் எங்கே போய் நிற்பாள் ? அவளுடைய வாழ்க்கையை எங்கே போய் நடத்துவாள் ? தெருவிலே சென்று தான் வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டும் என்ற நிலையை எண்ணிப் பார்க்கும்போது, என்னுடைய நாட்டு நிலைமையைப்பற்றி இன்று சிந்திக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது.

இவ்வாறாக, குழந்தைகளுடைய நிலைமையை எடுத்துக்கொண்டால், சிறிய குழந்தையாக இருந்தாலும், சகோதரி அவர்களைக் கேட்டு என்றால் முடிந்த வரையில் சேர்க்கின்றேன். கணவனை இழந்த அந்த அம்மையாருடைய 5, 7 வயதுள்ள குழந்தைகளை எங்கே சேர்ப்பது என்ற பிரச்னை எழுந்தது. ராயபுரம் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கே அழைத்துக்கொண்டு போய், அங்கே அக்குழந்தைகளைக் குற்றவாளிகள் என்று அவர்கள் சொன்னதற்குப் பிறகு, எங்கேயாவது சேர்த்துவிடலாம் என்று நான் அந்த அம்மையாரிடம் சொன்னபோது, அந்த அம்மையார், “ என்னுடைய கணவனைத்தான் இழந்துவிட்டேன், என்னுடைய குழந்தைகளையுமா குற்றவாளிகள் என்று சொல்லக் கேட்டுக்கொண்டிருக்க வேண்டும் ! அதை என்னால் செய்ய முடியாது ” என்று கண்ணீர் விட்டுக் கதறிச் சொன்னாள். இவ்விதமான நிலை நம் நாட்டில் இருக்கக் கூடாது என்பது தான் என்னுடைய தாழ்மையான கருத்து. கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீமான் முத்துக்கண்ணப்பன் அவர்கள் சொன்னதுபோல், சர்க்காரிடம் இதற்குப் போதிய நிதி இல்லாவிட்டாலும், கோயிலுக்கு வருகிற மான்யத்தை வைத்துக்கொண்டாவது ஜில்லாவுக்கு ஒரு நிலையம் ஏற்பாடு செய்து, குழந்தைகளை நன்றாகப் பாதுகாக்க வேண்டும்.

குழந்தைகள் தேசத்தின் முக்கியமான செல்வம். அந்தச் செல்வத்தை வைத்துத்தான் தேசத்தினுடைய சிறப்பைக் காட்ட முடியும். அதைக் காட்டும் நிலைமையிலே செல்வங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்றால், அவர்களுக்கான பாதுகாப்பு நிலையங்கள் வேண்டும்.

பராமரிப்பு நிலையங்களிலே நல்ல குழந்தைகளைச் சேர்க்கும்போது, அவர்களுக்கென் சர்க்காரால் எட்டு ரூபாய் வீதம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால், தவறுதலாக நடந்துகொண்ட குழந்தையாக இருந்தால், அதற்கென ரூ. 25 முதல் ரூ. 30 வரை சர்க்கார் மான்யம் கொடுக்கிறார்கள் என்பதை நினைக்கும்போது முக்கியமாக வருத்தப்பட வேண்டும். தப்புக்கு மரியாதையும் உண்மைக்குத் தண்டனையுமாக இருக்கும் அளவுக்கு சர்க்கார் உதவி இருக்கக்கூடாது. எந்தக் காலத்திலேயோ செய்து வைத்த சட்டங்களை மாற்றியமைத்து, தண்டனைக்குரிய சிறுவர்களுக்கு எட்டு ரூபாய் என்றும், நல்ல ஒரு தன்மையிலே இருக்கும் குழந்தைகளுக்கு ரூ. 25 முதல் ரூ. 30 வரை என்றும் மாற்றியமைத்தால்தான் நல்லது. இன்றையப் பொருளாதார நிலையிலும், விலைவாசிகளின் ஏற்றத்தாழ்விலும், ஒரு பையனுக்கோ பெண்ணுக்கோ மாதமொன்றுக்கு எட்டு ரூபாய் என்பது போதாது. ஒரு வேளை கூழ் ஆகாரம் கொடுத்தால்கூட எட்டு ரூபாய் போதவே போதாது. ஆகையால், எந்தவிதமான குழந்தைகளுக்கான பராமரிப்பு நிலையங்களாக இருந்தாலும், குற்றம் செய்யாத ஏழை எளிய பரதேசிக் குழந்தைகளாக இருந்தாலும், குற்றம் செய்த குழந்தைகளாக இருந்தாலும் எல்லோருக்கும் சமமாக ரூ. 25 முதல் ரூ. 30 வரையில் சர்க்கார் மான்யம் அளிக்க வேண்டும்.

கடைசியாக, இப்பொழுது நம்முடைய சர்க்காரிலே 20 வயதுக்கு மேற்பட்டு 30 வயதுக்கு உட்பட்டுள்ள பெண்களுக்குக் கல்வி அளிக்கும் சட்டம் சம்பந்தமாக ஆங்காங்கே சுற்றறிக்கை அனுப்பப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு நான் இந்த

[Srimathi Saraswathy Pandurangam] [10th September 1958

அரசாங்கத்திற்கு முக்கியமாக நன்றி செலுத்துகிறேன். அதன் மூலமாக 20 வயதுக்கு மேற்பட்ட பெண்கள் இனி கஷ்டப்பட வேண்டிய அவசியம் இருக்காது, வீதிகளிலே திரிய வேண்டிய அவல நிலையும் இருக்காது. ஈ.எஸ்.எல்.ஸி. படிப்புக் கொடுத்து, உத்தியோகம் கொடுப்பதாகவும் வாக்களித்திருக்கிறார்கள். அப்படி நல்லவிதமாக, பெண்கள் முன்னுக்கு வருவதற்குரிய சட்டங்களை நமது அரசாங்கம் இயற்றுவதோடு, குழந்தையொன்றுக்கு மாதம் எட்டு ரூபாய் அளவை ரூ. 25 அளவுக்கு உயர்த்துமாறு கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கின்றேன்.

Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, I have great pleasure in welcoming a Bill of this sort which is so very badly needed for a country such as ours. But how far legislation can achieve an object which touches the social conscience and the duty of the community is a matter of some doubt so far as I am concerned. It is all right to establish Juvenile Courts, After-care Organizations, Rescue Homes and all that. But how far will these help our people who suffer on account of extreme poverty, unemployment, and want of education and who, in the absence of proper surroundings, are being brought up in evil and crime and so on? That is a matter which has to be largely dealt with on a national basis. Therefore it is I feel that this measure alone will not be able to achieve the full object which the Government think they have to achieve.

Further, Sir, the matter depends not only upon Government organizations but upon voluntary and private organizations also. Government alone will not be able to do all the things that are necessary for the establishment of Rescue Homes, After-care Organizations and other bodies. Therefore, it is, Sir, that I feel that this is only a partial measure aiming at the solution of our acute problem caused by extreme poverty, and want of education of the right sort—education in not merely the three R's; I am not laying emphasis on the three R's alone but on proper education for improving the moral structure, the religious nature of the pupils. It is these things that matter. If the right type of education is given to all these pupils by those entrusted with the care of these children, we can improve the moral nature and stature of these children and solve the problem. It cannot be solved by merely establishing rescue homes or committing them to the custody of proper persons by sentences or orders of the Juvenile Courts. That is what I feel generally about the measure, Sir.

4–20 p.m. Coming to the various provisions of the Bill, I looked into some of the clauses, and as the time at my disposal was short, I could not go through all the clauses in detail. We have not been given adequate time. Though this Bill had been published in the *Fort St. George Gazette*, it had to be passed by the Legislative Assembly and it was only after that that we had to look into it. We have also to take into consideration the amendments suggested in the Assembly. After this, we have to give notice of amendments. Now, Bills are passed in the Assembly and brought before this House the

10th September 1958] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

next day. After an interval of one night, we are asked to give notice of amendments at 12 o'clock. Really it is not possible to do justice, Sir. According to the Rules of Procedure, the principles of a Bill have to be discussed first and then, three days must be given for giving notice of amendments. Yesterday, the Treasury Bench was very insistent on the observance of the Rules of Procedure. But, unfortunaely, we are not observing those rules at all.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Deputy Chairman, the Government are not anxious to violate any of the rules. On the other hand, they are very keen on observing them. But these matters are taken up by the Business Advisory Committee which agrees to matters being discussed at such short notice. Therefore, the Government are not to blame.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : That is all right.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Is that a hint to the Members of the Business Advisory Committee?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I hope that if only Members of the Business Advisory Committee look into these, they will see what the difficulty is. Generally, as a lawyer, I go through the various clauses of each Bill and try to give notice of some amendments, if possible, without caring for their fate. But, as I pointed out earlier, because of the shortness of time, we have been deprived of the opportunity to suggest amendments. For example, there are many drafting mistakes in this Bill and I would call the attention of the officers and others to them.

In the proposed section 38-B (1) referred to in clause 22 of the Bill, the provisions of the Criminal Procedure Code have been introduced. It says—

"Notwithstanding anything contained in section 239 of the Code of Criminal Procedure, 1898 (Central Act V of 1898), or any other law for the time being in force, no child or young person shall be charged with, or tried for, any offence together with an adult."

I hope the Government will get the assent of the President for that purpose.

There is another place, Sir, where some change is made, that is, with regard to the provision that an investigation to be made by any Police Officer here shall be deemed to be an investigation under Chapter XIV of the Code of Criminal Procedure, 1898. In this place, there are slight variations of the provisions of the Code of Criminal Procedure. I hope the departmental officers and others will look into this. That is an operative part of the Bill. It is very important.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [10th September 1958

There are also other provisions in regard to which I would like to make some suggestions. For example, there is sub-clause "(dd)" in clause 12. It says—

"(*dd*) is found in any street or place of public resort begging or receiving alms, whether or not there is any pretence of singing, playing, performing or for the purpose of so begging or receiving alms".

In our country, people go about asking for alms. There are genuine cases of people who go about singing, raising the name of God. They think it is a religious method of living. We should not look at it merely from the secular aspect of it.

DR. A. SREENIVASAN : உஞ்சவ்ரித்தி செய்பவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : It is a kind of begging. That is why I am anxious that we should not prohibit all kinds of begging. If a child is habitually trained in begging as a part of occupation or living, I can understand that it is an offence. But merely if a person is found in any street begging or receiving alms, he cannot be taken to have committed an offence. Some people are anxious to give alms. Muslims give alms to the poor in front of mosques. In front of the church in the Armenian street on all Tuesdays, we find a very large number of persons asking for alms.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : People begging alms without arms.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : We must, therefore, make some provision to see that only persons who train young persons to go about begging as a means of livelihood or profession are deemed to have committed an offence. In front of temples or places of worship, people give alms. This should not be taken as an offence.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : You mean that if any young person begs alms in any street or place of worship, it is not an offence?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Yes, that is what I mean. Sometimes persons come to our houses and ask for some money for education. Sometimes they meet us in the streets. Suppose such persons are caught; it is a very serious matter. Even teachers sometimes approach people. Of course, free primary and compulsory education has been introduced. But it is not possible to give free education to all people. There are some people who are in need of money for prosecuting their education. They sometimes meet us in streets or in places of public resort and ask for help. If they are caught, I am afraid, Sir, it will really be harmful.

The proviso to the proposed section 36-A states that the court trying the offence may, for reasons to be recorded in writing, permit the offence to be compounded by the husband or if the husband is the person accused of such offence by some person who had care of her before her marriage. I do not know why there should be a provision for the offence to be compounded by the husband. Then, the expression ' some person ' should not be used there. It should be ' a person who is proved to have taken care of her before her marriage ' or ' the parent or guardian.' 4-30 p.m.

DEPUTY CHAIRMAN : You are opposed to this provision of compounding?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : No, but to the person compounding the offence.

DEPUTY CHAIRMAN : I wish to know whether you are opposed to the principle of compounding or to the other things.

DR. A. SREENIVASAN : Loose wording.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I am not opposed to it.

DEPUTY CHAIRMAN : You are not opposed to the principle of compounding?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : No, how can I be? I am only opposed to the use of the expression ' by some person who had care of her before her marriage '. The statute must define who that person is.

Then, the proposed section 36-E states—

' Whoever by words either spoken or written or by signs or otherwise incites or attempts to incite a child or young person to make any bet or wager or to enter into or take any share or interest in any betting or wagering transaction or to borrow money or to enter into any transaction involving the borrowing of money, shall, on conviction, be punishable with imprisonment of either description for a term which may extend to one month or with fine which may extend to one hundred rupees or with both.'

I do not know how by ' signs ' a person could be induced to do these things. Then, what is meant by ' borrowing money '? Suppose a young person takes money for the purpose of paying fees. Is it borrowing of money or not? ' Borrow ' means taking of money from another person. I can understand an adult taking a share in any betting or wagering transaction. But I am not talking about a young person taking any interest in any wagering transaction. But it is wrong to convict a person merely because a young person borrows money. Then, on conviction, a person can be fined one thousand rupees. In many of these cases, the fine imposed extends to one thousand rupees. Even the proposed section 36-I (1) says—

'Whoever secures a child or young person ostensibly for the purpose of employment or labour and withholds or lives on the earnings of such child or young person, shall, on conviction, be punishable with fine which may extend to one thousand rupees.'

The adult uses the child for the purpose of his own earning. How can he ever pay a fine extending to one thousand rupees?

DR. A. SREENIVASAN : சில பிச்சைக்காரர்கள் ஆயிரம், இரண்டாயிரம் ரூபாய்கூட சேர்த்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I do not know.

DR. A. SREENIVASAN : It was reported in the papers.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Only a person who is acquainted with the coffers of all these poor people can know about it. But I am not in a position to contradict this statement.

DR. A. SREENIVASAN : அது பேப்பரில் வந்திருக்கிறது.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : But the hon. Member cannot consider it the general rule.

DR. A. SREENIVASAN : It is not the general rule.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I can understand if the punishment is simple imprisonment. The adult is using the child for the purpose of his own earning and withholds the earning from the child.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : It is for the magistrate to determine the quantum of fine and that would depend upon the circumstances which the magistrate may find out.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : In cases where they are not able to pay, they should be awarded the punishment of simple imprisonment, say, for five or six days. Unless it is a method of replenishing the treasury, I cannot understand why there should be a provision for imposition of a fine which may extend to one thousand rupees. Wherever a poor person has some secret funds, he can pay the fine. Where the poor man has no money to pay, what is he to do? In most cases he will not be in a position to pay.

So far as the Welfare Committees are concerned, I agree with the hon. Member Srimathi Clubwala Jadhav that there should be different persons trying the cases of these destitutes. The difficulty is that the procedure prescribed in the Criminal Procedure Code has to be followed here also. You must commit a person to custody. You must take him from one place to another place. All these interfere with the liberty of the child. The court or the Inspector in this case does not mean the Magistrate's Court armed with all powers. Juvenile Court means a place where these cases are determined judicially and orders are passed so that they may be executed by the Police Officers and other persons concerned.

10th September 1958] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

Under the Criminal Procedure Code, either the Police Officer or somebody authorized by a Magistrate of the first class or the second class only has got the power for such purposes. Therefore, we call it a juvenile court. Therefore, we say, 'The investigation shall be deemed to be an investigation under Chapter XIV'. So, it must be a court. If it is a committee, we must make other provisions to meet the needs of the occasion where two people differ or three people differ. If there are only two people, then all those difficulties which arise in sales tax cases will crop up.

SRI T. PURUSHOTHAM: As a compromise between the two hon. lady Members, why not we call it 'Welfare Court'?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Or the 'Destitute Court'.

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV: May I just say what I did suggest at the Select Committee? It is reported, 'Srimathi Mary Clubwala Jadhav desired that an agency different from the court, at least in name though not in composition, should deal with destitute children, so that the stigma attached to court trial, etc., might not be there'. Again, at the next sitting of the Joint Select Committee, it is reported, 'Srimathi Mary Clubwala Jadhav emphasized the need for a separate agency to deal with cases of destitutes. She said that cases under section 29 (*a*) to (*d*) might be admitted and investigated by the Juvenile Court and then they might be sent to a Welfare Committee who would, according to the age group, send them to the various orphanages and other institutions recognized by the Government'.

So, I have not cast any reflections on the court at all.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Then, the age-limit has been increased to twenty-one. I feel it must be increased a little more especially in the case of girls who are employed for purposes of prostitution. I think the age-limit of twenty-five will be proper. However, I leave it to the experts to decide.

The rest of the amendments are all verbal amendments. 4-40 p.m. Instead of saying 'approved certified schools', we say 'approved schools'. Instead of saying 'committed to custody', the drafting officers are particular about 'placed in custody'. I do not see any difference between the two. But I have no objection to either. The most important of the provisions are those relating to Part VI-A—Special offences relating to children and young persons. The Government could have also tackled the problem of juvenile smoking. This was referred to by other Members also. Juvenile smoking has become very prevalent.

SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR: We have to control the elders also.

[10th September 1958

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Once children learn from the elders, they do more than the elders. (Laughter.) The difficulty is smoking by young persons is more harmful than smoking by the elders. I am sure my hon. Friend Dr. Lakshmanaswami Mudaliar will bear me out. He is an authority, not on smoking (laughter)—I am very careful not to use those words—and he may tell us as a doctor whether smoking is more harmful to young persons between the ages four and fourteen than to those who are twenty and above. The Joint Select Committee says that introduction of ban on juvenile smoking will lead to complications. What is the complication? I cannot understand it.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Difficulty of enforcement.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Now, you say no person shall carry and transport liquor and so on. But with all the stringent provisions adopted and the directions to the Police, we have not been able to effectuate the ban on transport of liquor by these children. It is a thing which depends largely on the way we execute the law. We must add a provision here about juvenile smoking also.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Mr. Deputy Chairman, after the very exhaustive and excellent dissection which my hon. Friend Mr. Balasubramanya Ayyar has subjected this Bill to, I have very little to say on the Bill itself. The Bill will no doubt be passed without any amendments being accepted. At least, that has been our experience in the past and I do not visualise the possibility of any exception in this particular case. (Interruption by Dr. A. Sreenivsaan.) I do not know whether the intention of my hon. Friend, sitting behind me, is ot support me by his remarks or to prevent me from proceeding with my thoughts further. But knowing him as I do for a long time, I take it that he wants to support me.

DR. A. SREENIVASAN : Yes, Sir. I am giving my support.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : So, he wants to support me. Sir, this Bill, I have perused unfortunately only to-day. But as I saw the provisions of the Bill, I was asking myself whether this Bill might not be like those many Bills which I had had the misfortune to see passed in this House and which, once passed, were more or less relegated to the background. If we want to have the satisfaction in our minds that we have passed a Bill of this nature for the better treatment of children, we may certainly have that satisfaction. But, as I read the various provisions of this Bill, I am perfectly sure that in spite of the best intentions of the Government, it will not be possible for them to give effect to those provisions in the whole State of Madras—not even in the big cities where certainly public opinion is a little more

10th September 1958] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

alert than in other places. The machinery itself is wanting, to give proper shape to the measure. And I cannot help saying that we shall be laying the flattering unction unto our soul if we imagine that the moment we pass the Bill, necessary steps would be taken to implement the provisions. Only yesterday I was perusing the series of Bills passed by the Legislature during the successive regimes. Many of these are dead letters to-day. My hon. Friend Mr. Balasubramanya Ayyar referred to smoking by children and the Hon. Minister said that banning of juvenile smoking was difficult of enforcement. May I remind him that though this House solemnly passed the Bill prohibiting smoking in cinema houses, yet—I do not go to cinema houses but many friends tell me—smoking is the commonest form of enjoyment in cinema houses? That is the fate of legislative measures we are passing. I am, therefore, very pessimistic about our capacity to enforce the provisions of this Bill, even to the extent to which they can be enforced in certain cases. Apart from that, the question of child delinquency is a world problem. It is not peculiar to our country. In other parts of the world, it has become far more serious than it is in this country. I may tell you, in spite of all that you say about child delinquency, there is still some hope. Of course, all of us have to put our hearts to it and take active steps to save ourselves. Sir, two or three years ago, a committee was appointed to investigate the condition of child delinquency in the United States of America. It was a growing evil there and was threatening the whole society. Even now, I believe, it is threatening the whole society. This committee reported that the chief cause of child delinquency was the absence of care of the child in the earlier years due to the system of both husband and wife seeking employment with no members of the family at home to take care of the child. There is a sort of tradition in the West and my Friend Mrs. Clubwala Jadhav will bear me out. There are what are called baby sitters. It is an occupation by itself. That is, people are employed to sit with babies and are paid one dollar for every three hours of sitting. That is the position in the so-called civilized countries of the world. Therefore, this committee reported that the most important thing to do was to see that the conditions that were prevalent in olden days should be brought about again. Those conditions were that the grand-parents of the child lived with the child and looked after it. And it is the grand-parents more than the parents and anybody else that teach the children proper habits with the care and love necessary and, at the same time, prevent them from taking to these delinquent habits. We are moving rapidly—I do not know if we have already moved—towards a socialistic pattern of society which means many things, one of them being the disruption of home life. Therefore, there is a fundamental gap in the ideology of the Nation as to what are the things that are to be considered essential and what are not essential things. This is not the occasion for me to go into that question but I do feel that the fundamentals of child delinquency have not been grasped by many of us. They do not certainly find an echo in this particular Bill.

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [10th September 1958

Sir, I was in England recently when this awful thing was going on. There are 'Teddy boys', as they are called, of ages beween twelve and fourteen. They are going in for crimes of a nature which one cannot possibly imagine at that tender age. Why has it come about? It is because children are not cared for, are not educated and are left to look after themselves. When a group of such children join, whether they are four years or fourteen years old, the first thing they develop is a certain amount of, what they call, sternness. You may ask any Psychologist and you will know that this is a psychological factor. They develop sternness or what they call manliness and practise some provocative method of attacks by which they think they can justify nature. This is going on to such an extent that not only the boys but the girls
4-50 p.m. also have taken to it. And, Sir, when girls take to anything, they beat the boys hollow. That is the experience all over the world. I believe it won't be the experience under Indian conditions.

Now, whatever one might say about the various provisions of the Bill, they are more in the nature of punitive measures than in the nature of preventive measures. Proper care of the children is in the direction of adopting preventive measures. For this purpose there are a large number of well-known theories, and there are people who are known as psychiatrists. The psychiatrist does not find any place in the measures that have been thought of to deal with juvenile delinquency. There is no use of asking organizations to look after the children. I am a little dreadful and frightened about these organizations. There are very many excellent organizations, no doubt. Let me not create the impression that I do not realise the good work done by some of these organizations. But the Government will have to be very careful in recognizing these after-care organizations as they have promised in clause 22 of the Bill. When they say 'Government', I do not know who the person responsible for recognizing these organizations will be. It is like the definition of 'some person' referred to by my hon. Friend Sri K. Balasubramanya Ayyar. It may be some person; which person nobody knows. It is a vague thing indeed to recognize these organizations and to give these organizations the duty of looking after the children whose conduct in the approved schools requires their being placed on probation or whose rehabilitation, on discharge from approved schools, requires further attention, or such other children, as in the opinion of the State Government, require to be kept in suitable custody. I do not know how the State Government can come to any opinion in individual cases. It must be the responsibility of the court. The State Government must accept the verdict of the court. The State Government cannot come into the picture. The State Government is a lifeless thing. Some people call it a soulless body. I will not go so far. But certainly it is not a body which can be in regular touch with, what may be called, the real pulse of the nation or the pupils that have to be looked after.

10th September 1958] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Sir, though I have said this, all that I want to point out is that a measure of this nature will not bear much fruit unless certain essential steps are taken. What are they? First and foremost, the children should be employed in some sort of—I do not say 'business'—work. Get them to the schools, put them there, make them work for long periods and train them. Sir, when I was in Toronto, a gentleman, who was a Russian by birth and had settled in the United States, gave an excellent description of the Soviet system of education. Many people admire the Soviet system of Government and, in fact, I am told that something in everything is much better in Soviet Russia than anywhere else. Being a chronic disbeliever of many things, I do not take them as easily as people want me to take them. But there is no doubt at all that the system of education in Russia—although it is a State-controlled and regulated system—is one which employs the children in a useful way to such an extent that the child has little time to dissipate its energies in other ways. You must have education spread throughout. You must have playgrounds for children. You must get them to play and see that they get themselves tired by such play. You have done nothing of the kind. We pick up children in the streets and say that either they are delinquents or that they are juvenile offenders. That is not the proper psychological approach to tackle the problem of juvenile delinquency. It is a very difficult thing, I realise, to give them that sort of suitable occupation which will make them feel that they are being looked after, that they are being educated and that they are being trained in a healthy manner to prove themselves worthy citizens.

Now, Sir, crime, juvenile delinquency and such other unfortunate trends will be there in some measure or other. There is no doubt that we cannot make the whole nation overnight adopt higher standards of moral rectitude. But a nation, which does not prepare itself to see that the children are looked after, that they are brought up in such a way that their wants are fulfilled and that they are given the exercise that is necessary for keeping their minds and bodies healthy, can never hope to reach the level which would provide even the minimum amount of efficiency required by that nation. Where are the facts that these things are being done so that we may depend on them to become useful citizens? Sir, starvation is existing to such an extent that to-day unfortunately in Delhi, it is common complaint that it is the South Indian vagrants that are committing more simple crimes than other people. We are earning a bad name indeed. And, unfortunately, we cannot afford to say anything in contradiction to that because the facts speak for themselves. It is necessary, therefore, for us—besides passing all these measures, which, I say with all the good intentions of the Government and of the Joint Select Committee, will not go far—to take up the whole question and see in what way and to what extent it is possible for us with the help of the Government and the co-operation of private agencies that are already at work to take proper care of these young children. To put them in an

after-care institution or a Senior or Junior Certified School may look all right. But I know, because of my knowledge of these certified schools, that more crimes are committed in the certified schools than people generally imagine. There are dangers even in putting these children in the certified schools. There are dangers in putting a large number of delinquent children together. Isolation, personal attention, treatment by a psychiatrist to discover what the hidden emotions of the children are and how best to remove those emotions—very often it is due to a suppressed emotion due to some unfortunate incident with the parents or others that these young children turn delinquents—this is the sort of thing that has got to be done. I realize the enormity of the problem that awaits us, especially in a country where the population is growing at such a tremendous rate. But, at the same time, let us not go away, as I said, with the impression, the false impression that this Bill would solve the problem of juvenile delinquency.

DEPUTY CHAIRMAN : There are six more hon. Members who have expressed their desire to speak on this Bill. I would, therefore, request hon. Members to take only five minutes each.

*SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, சென்னை குழந்தைகளைப்பற்றிய சட்டம் 1920-ம் ஆண்டு இயற்றப்பட்டதை 38 வருஷங்களுக்குப் பிற்பட்டாவது திருத்த வேண்டிய நிலை வருகிறது என்றால், அதனுடைய ஒரு உண்மையையும் அதனுடைய நேர்மையையும் செய்ய வேண்டிய கடமையையும் அறிந்த அமைச்சர் அவர்களை நான் பாராட்டுகிறேன்.

இதுகாறும் பேசிய நண்பர்கள் குழந்தைகளைக் காப்பாற்றுவதைப்பற்றியும் குழந்தைகளை வளர்ப்பதுபற்றியும் பேசினார்கள். இவைகள் எல்லாவற்றையும் ஒரு திருக்குறளில் அமைத்து விடலாம்.

" தக்கார் தகவிலர் என்ப தவரவர்
எச்சத்தாற் காணப் படும்."

என்று வள்ளுவர் கூறியிருக்கிறார். ஒரு தேசத்திலுள்ள தாய் தந்தையர்கள், (குலத்) தலைவர்கள், ராஜாங்கம் எல்லாம் எப்படி மதிக்கப்படுகிறது என்பது அந்த தேசத்தின் குழந்தைகளைப் பொறுத்தது. ஆகையால் குழந்தைகளை வளர்க்க வேண்டிய விதத்தில் நமக்கு எவ்வளவு பொறுப்பும் கடமையும் இருக்கிறது என்பதை நாம் யோசிக்கவேண்டும். என்னென்ன வழிகளில் குழந்தைகளை நாம் பராமரித்து அவைகளை முன்னுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும் என்பதை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பேசிய திருவள்ளுவர் வற்புறுத்தியிருக்கிறார் என்பதை நினைவூட்ட விரும்புகிறேன்.

அனாதைக் குழந்தைகள் செய்யும் கொடுமைகள் சொல்லவொண்ணாதது. இப்பொழுதும் கூட சீன தேசத்தில் இரவு எட்டு மணிக்கு மேல் வீதியில் செல்வானாகில் பத்து வயதுச் சிறுவன் கூட வழிப்பறியும் கொலையும் செய்யும் அளவுக்கு இருப்பதைக் காண முடியும். அது இப்பொழுதும் நடந்து வருகிறது. ஆகவே, குழந்தைகளை வளர்ப்பதில், அவர்களைச் சரியாகக் கண்காணிக்க வேண்டும். அநேகம் அங்கத்தினர்கள் சொன்னபடி அதை நல்ல விதமாகச் செய்வார்களென்று நினைக்கிறேன்.

நான் அதிகமாகச் சொல்ல விரும்பாவிட்டாலும், ஒன்று மட்டும் சொல்ல விரும்புகிறேன். 12-வது பிரிவில் 3-வது கட்டத்தில் "Any Police Officer or other person authorized by the State Government in this behalf may bring before a court any person apparently of the age of sixteen years" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே ஒரு

10th September 1958] [Sri A. Gajapathy Nayagar]

விளக்கம் தரவேண்டும். சட்டப்படி போலீஸ் அதிகாரிகளுக்கு அதிகாரம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். "**Or other person authorized by the State Government**" என்றால் அவர்கள் எவ்வாறாக இருக்க வேண்டும், அவர்களுடைய கருத்து என்ன, இதைப்பற்றி விளக்கம் சொல்ல கனம் அமைச்சர் அவர்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

இரண்டாவதாகச் சொல்ல வேண்டியது என்னவென்றால், 36-வது "பி" பிரிவின்படி, யார் வசம் குழந்தைகள் இருக்கின்றனவோ அவர்கள் அந்தக் குழந்தைகளைப் பிச்சை எடுக்கச் செய்வார்களானால், அவர்களுக்குத் தண்டனை ஒரு வருஷச் சிறைவாசம் அல்லது அபராதம் 300 ரூபாய் வரைக்கும் என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. குழந்தைகளைப் பிச்சை எடுக்கச் செய்கிறவர்களுக்கு இவ்வளவு பெரிய தண்டனை கொடுக்கத்தான் வேண்டும். அதைக் குறைக்க வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் 36 "சி" பிரிவின்படி அதே குழந்தைகளை, சாராயம், போதை வஸ்துக்கள் முதலியவைகளை ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்குக் கொண்டு செல்வதற்கு உபயோகப்படுத்தினால், அந்தக் குற்றத்திற்கு அபராதம் மாத்திரம் தான் என்று கண்டிருக்கிறது. குழந்தைகளைப் பிச்சை எடுப்பதற்குப் பயன்படுத்திய குற்றத்திற்கு ஒரு ஆண்டு சிறைவாசம் என்று இருக்கும் போது, அதே குழந்தைகளைச் சாராயம், போதை வஸ்துக்களைக் கொண்டு போகப் பயன்படுத்தினால் அபராதம் மட்டும்தான் என்று இருக்கிறது. தண்டனை விதிப்பதில் ஒரு ஒழுங்கு இருக்க வேண்டும். ஆகவே இதற்கும் கண்டிப்பாக தண்டனையை உயர்த்த வேண்டும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாக, ஒன்று மட்டும் சொல்ல விரும்புகிறேன். நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து குழந்தைகளை நல்ல வழியில் கொண்டு வரவேண்டியது அவசியம். அரசாங்கம் ஐந்து வயதுக்கு மேற்பட்ட குழந்தைகளை மாத்திரம் கண்காணித்தால் போதாது. ரஷியாவில் ஒரு குழந்தை பிறந்த மாத்திரத்திலே அது நாட்டின் குழந்தையாக வந்துவிடுகிறது. தாய்மார்கள் பிரசவத்திற்கு முன்பும் பிரசவத்திற்குப் பின்பும் கவனித்துக்கொள்ளப்படுகிறார்கள். ஒரு ரஷிய தேசத்துக் குழந்தை என்றால் அது பருமனாகவும் பளுவாகவும் இருக்கிறது. அவர்களுடைய தேசத்துக் குழந்தைகளைப் போன்ற பளுவான குழந்தைகள் வேறு எந்த தேசத்திலும் இல்லை. குழந்தைகள் ஐந்தாண்டுகளுக்குள்ளேயே கவனிக்கப்பட்டால்தான் அவைகளின் உடல் உணர்வும் சக்தியும் பெறுகிறது. ஐந்து வயதுக்குப் பிற்பட்டு அவைகளை எப்படிக் கண்காணித்தாலும் அதனால் பெரிய பலன் ஏற்பட்டு விடுவதில்லை. 5p.m.
இப்பொழுது அரசியலார் கர்ப்பத்தடைக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தாலும் பிறந்த குழந்தைகளை நன்றாகக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு இருக்கிறது. ஐந்து வயது வரைக்கும் உள்ள குழந்தைகளை நாட்டுக் குழந்தைகளாகப் பாவிக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை வைத்துக்கொண்டு, அதற்கும் சில விதிகளை அமைத்தால் இந்தச் சட்டம் பயன் படும் என்று சொல்லிக் கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR: டிபுடி சேர்மன் ஸார், குற்றம் செய்யும் குழந்தைகளையும் அனாதையாகத் தெருக்களில் விடப்படும் குழந்தைகளையும் பராமரிப்பதற்கு நிலையங்களை ஏற்படுத்தி அவை மூலமாக அவர்களைப் பராமரிப்பதற்கு இப்பொழுது சட்டம் செய்ய முன்வந்திருப்பதை நான் பாராட்டுகிறேன். ஆனால், குழந்தைகள் நன்றாக நடத்தப்பட வேண்டுமென்றால், குழந்தைகள் மாத்திரம் குற்றம் செய்கிறது என்கிற முறையில், நாம் அதற்குச் சட்டம் செய்து விட்டால் போதாது. குழந்தைகள் குற்றம் ஏன் செய்கின்றன ? பெரியவர்கள் குடும்பங்களில் நல்ல முறையில் தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்த முற்படுவதில்லை. அதைப் பார்த்துத்தான் குழந்தைகள் தவறுதல்கள் செய்கின்றன.

தனி மனிதனாக இருந்தாலும், குடும்பமாக இருந்தாலும், சமூகமாக இருந்தாலும், ஒவ்வொருவரும் எந்த முறையில் நடந்துகொள்ள வேண்டும், தங்களுடைய வாழ்க்கையை எந்த முறையில் நடத்த வேண்டும்

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar] [10th September 1958

என்று சிந்தித்துத் தங்களுடைய வாழ்க்கையை நல்ல முறையில் நடத்த வேண்டும். அப்படி நடத்துவது தங்களுக்கு மட்டும் அல்ல, மற்றவர்களுக்கும் அது வழி காட்டியாக இருக்க வேண்டும். அந்தக் குடும்பங்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையை தாங்கள் நினைத்தபடி நடத்துவதால்தான் இந்தமாதிரியான குற்றங்கள் நடைபெறுகின்றன. பெரியவர்களிடத்தில் தான் அதிகப்படியான குற்றம் இருக்கிறது. வருஷா வருஷம் கிரிமினல் கேஸ்கள், சிவில் கேஸ்கள் எவ்வளவு அதிகமாகிக்கொண்டு வருகின்றன என்பதைப் பார்க்கும்போது, எவ்வளவு குற்றங்கள் செய்யப்படுகின்றன என்பது நமக்குத் தெரிய வருகிறது. இப்பொழுது எத்தனை பேர்கள் கோர்ட்டு முன்னதாக வருகிறார்கள் என்பதைப் பார்த்தால், அதிகமாக வருவது தெரியும். இப்படி எவ்வளவு பேர்கள் வருகிறார்கள் என்பதைப் பார்த்தால், குற்றங்கள் அதிகமாக வருவதையும் எந்த முறையில் தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள், நடந்துகொண்டு வருகிறது என்பதையும் நாம் எல்லோரும் பார்க்கலாம். நல்ல முறையில் இவர்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு ஏதாவது ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். பெரியவர்கள் நல்ல முறையில் தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்த முன்வர வேண்டும். பெரிய குடும்பங்கள் தனிக் குடும்பங்கள் தர்மங்களை எடுத்துப் பார்த்து நல்ல முறையில் தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு முன்வர வேண்டும். முன் காலத்தில் அப்படித்தான் பெரியவர்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டு வந்தார்கள். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டு வந்தன. பழைய காலத்தில் இப்படிப்பட்ட காரியங்களைத் தனிப்பட்ட மனிதர்களும், குடும்பங்களும், சமூகமும், அரசாங்கமும், மடாதிபதிகளும், மற்றவர்களும் செய்துகொண்டு வந்தார்கள். அவைகள் எல்லாம் இப்பொழுது நின்று போய்விட்டன. ஆதலாலே, அடிப்படையை நாம் முதலிலே செப்பனிட வேண்டும். இந்தச் சட்டம் செய்யப்படுவதுடன் கூட, ஹிந்து மத பரிபாலன போர்டு சட்டத்தையும் தகுந்த முறையிலே திருத்தியாக வேண்டும். அதன் மூலமாகப் பெரியவர்களும் தங்களுடைய வாழ்க்கையை நன்றாக நடத்தப் பிரசாரம் செய்வதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்படவேண்டும்.

அது மட்டுமல்ல. வறுமையினால் குற்றவாளிகளாக ஆகிறார்களே, அவர்களுக்கு ஒழுக்கத்தையும் சீலத்தையும் கற்பிக்கும்படியான முறையிலேயும் தகுந்த ஏற்பாடுகள் இல்லை. ஏதோ இங்குமங்கும் ராமகிருஷ்ண மிஷன் ஏற்பாடுகள் செய்கிறார்கள், மற்ற மதஸ்தர்கள் செய்கிறார்கள். ஆனால், அவை அதிகமாக இல்லை. அதற்கும் ஏதாவது ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஏனென்றால், குழந்தைகள் மாத்திரம் தவறுகள் செய்கின்றன என்று நாம் நினைத்துக்கொண்டு பெரியவர்கள் தவறுகள் அதிகமாகச் செய்வதை நாம் கண்காணிக்காமல், கவனிக்காமல், தகுந்த முறையிலே அவர்களுக்கு தர்மத்தைப் போதிக்காமல் இருந்தால், நாட்டினுடைய நிலைமை நாளாவட்டத்தில் சீர்கேடுதான் அடையும். ஆகையால், ஒழுக்கம் கடவுள் பக்தி அடிப்படையில் வாழ்க்கையை எப்படி நடத்த வேண்டும், கடமையை எப்படிச் செய்ய வேண்டுமென்பதை மக்களுக்கு எடுத்துக் காட்ட அரசாங்கம் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. அரசாங்கம் அதை உணருவதில்லை, இந்தக் காலத்திலே. ஆகையால்தான் இந்தத் தொந்தரவு.

பழைய காலத்தில் தனி மனிதனும், சமூகமும் எப்படி நடக்க வேண்டுமென்பதில் வழி காட்டுவதற்குத் தகுந்த ஸ்தாபனங்களும் தனி மனிதர்களும் இருந்தார்கள். பிரம்மச்சரியம், கிரஹஸ்தாசிரமம், வானப்ரஸ்தம், சந்யாசம் முதலிய நிலைகள் படிப்படியாக ஒருவனுக்கு அமைக்கப்பட்டிருந்தன. தனி மனிதர்களும், மதஸ்தர்களும் இந்த வழியில் மக்கள் நடப்பதற்கு வழிகாட்டி வந்திருந்தார்கள். அதனால் அந்தக் காலத்தில் நம்முடைய வாழ்க்கை நன்றாக நடத்தப்பட்டு வந்தது. மடாதிபதிகளும், பெரியவர்களும், மதஸ்தர்களும் அதற்குத் தகுந்த முறையில் மக்களை அவ்வப்போது திருத்திக்கொண்டு வந்தார்கள். தனி மனிதன் தன்னுடைய வாழ்க்கையில் முதலில் பிரம்மச்சரியத்தைக் கடைப்பிடித்து, அதில் பயிற்சி அடைந்து, பிறகு கிருகஸ்தாசிரமத்தில் பிரவேசித்து, அதிலும்

10th September 1958] [Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

நல்ல வாழ்க்கை நடத்தி, அதைக் கடந்து கடவுளைப்பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு, வானப்ரஸ்தம், சந்யாசம் ஆகிய ஆசிரமங்களில் இருந்து வந்தார்கள். அதெல்லாம் இப்பொழுது போய் விட்டது. ஆகையால்தான், அடிப்படைத் தத்துவத்தை நாம் திரும்பவும் அறிவுறுத்தி, தகுந்த முறையில் ஏதாவது செய்யாமற்போனால் இம் மாதிரி ஆயிரக்கணக்கான சட்டங்களைத்தான் நாம் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டும். நான் முதலமைச்சராக இருந்தபோது செய்த சட்டங்கள் எனக்கே தெரியும். எந்த அமைச்சருக்கும், எந்தச் சட்ட நிபுணருக்கும், என்ன சட்டம் என்று தெரியாத அளவில், சட்டங்கள் அதி கரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. எத்தனையோ சட்டங்கள் செய்துகொண்டு வருகிறோம். எங்கே அதிகமாகச் சட்டங்கள் செய்கிறோமோ, அங்கே ஜனங் கள் நன்றாக வாழ்க்கை நடத்தவில்லை என்பதைத்தான் அது சுட்டிக் காட்டுகிறது.

ஜனங்கள் தங்களுடைய பொறி புலன்களை அடக்கி, தகுந்த முறையில் சமூகமும் தனி மனிதனும் வாழ்க்கை நடத்தும் முறையில் இருக்க வேண்டும். சட்டம் எப்பொழுது வரும்? எப்போதைககப்போது தவறுதல் ஏற்படுகிறதோ அப்பொழுதுதான் சட்டம் வரும். ஆதலால், அந்த நிலை மாறுவிட்டால் நாம் முன்னேற முடியாது.

இந்த நாட்டில் வறுமை அதிகமாக இருக்கிறது, அறியாமை அதிகமாக இருக்கிறது, ஆதரிப்போர் இல்லாமல் குழந்தைகள் அநேகமாக ஏழ்மையில் இருக்கிறார்கள். அது மாத்திரமல்ல. தாயோ தந்தையோ இறந்துவிட்டால் அவர்கள் விட்டுச் சென்ற குழந்தைகளைப் பராமரிப்பதற்கும் தகுந்த முறையிலே குழந்தைகளைக் கவனிப்பதற்கும், தகுந்த முறையிலே தனி மனிதனும் இல்லை, சமூகமும் இல்லை. அரசாங்கம் மாத்திரம் இதற்குச் சட்டம் செய்தால் போதாது. ஆகையால், தனி மனிதனும் சமூகமும் அரசாங்கமும் சேர்ந்து இதையெல்லாம் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல், சட்டங்களை மாத்திரம் செய்துகொண்டுபோனால், நடைமுறை யில் அதிகத் தொந்தரவுகள், தொல்லைகள்தான் இருந்துகொண்டிருக்கும். ஆகையால், ஒவ்வொருவனும் தன் கடமையை உணர வேண்டும். குற்றம் புரிகின்ற குழந்தைகளை ஆதரிக்க வேண்டியது ஒவ்வொருவருடைய கடமை யாகும் என்பதைத் தனி மனிதனும் சமூகமும் உணரும்படி செய்தா லொழிய, இந்தச் சட்டங்களின் மூலம் நாம் மேல்பூச்சாக எவ்வளவுதான் செய்தாலும் பயன் இல்லை. ஆகையால், அடிப்படையான தத்துவங்களைப் புகுத்த நாம் தகுந்த முறையில் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அந்தந்த மதஸ்தர்கள் மூலமாகவோ, சமூக ஸ்தாபனங்கள் மூலமாகவோ இதைச் செய்ய வேண்டும்.

இம்மாதிரி நிலையில் லட்சக்கணக்கான குழந்தைகள் நம் நாட்டில் இருக்கின்றார்கள். நாம் இங்குமங்கும் ஏதோ செய்ய வேண்டுமென்று ஆரம்பித்திருக்கிறோமே தவிர, இந்தப் பிரச்னையை மொத்தமாக எடுத்துக் கொண்டு தீர்வு காணும் முறையில் ஒன்றும் செய்யவில்லை. இப்பொழுது 5-10 p.m.
எத்தனை குழந்தைகள், எங்கெங்கே இருக்கின்றார்கள் என்பதற்கான சர்வே செய்து, புள்ளி விவரங்கள் எடுத்தால், உண்மை நிலை தெரியும். ப்ளாக் டெவலப்மெண்ட் ஆங்காங்கே நடைபெறுகிறது. எல்லா ஊர் களிலும் நிறைய உத்தியோகஸ்தர்களை, எவ்வளவு பேரை "அப்பாயிண்ட்" செய்ய வேண்டுமோ அதைவிட அதிகமாக, "அப்பாயிண்ட்" செய்திருக் கிறோம். அவர்களைக்கொண்டு, நான்கைந்து மாதங்களிலே இந்த சர்வே செய்து முடித்துவிடலாம். எந்தெந்த கிராமத்தில், எந்தெந்த நகரத்தில் பிச்சை எடுக்கும் நிலையில் எத்தனை எத்தனை அனாதைக் குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள், ஆதரவற்ற கைம்பெண்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டிய கடமை சமூகத்திற்கு எவ்வளவு இருக்கிறது என்பதைச் சமூகம் அறிந்துகொள்வதற்காகவாவது இதைச் செய்ய வேண் டும். இந்தப் பொறுப்பைச் சமூகமும் அரசாங்கமும் நிறைவேற்ற முடி யுமோ, முடியாதோ, அதைப்பற்றித் தெரியாது. ஆனாலும், இது விஷ யத்தில் சமூகத்தினுடைய பொறுப்பு எந்த அளவுக்கு இருக்கிறது

என்பதைத் தெரிந்துகொள்வதற்காகவாவது, இத்தகைய சர்வே நடத்தி, எல்லோரும் தங்களுடைய கடமையை உணரும்படி செய்ய வேண்டும். அதன் பிறகு, தனி மனிதன், சமூகம் முன்வந்து, எவ்வளவு தூரம் அவர்களைப் பராமரிப்பதற்குத் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்பதை அரசாங்கமும் உணரும். அரசாங்கமும் தங்களால் முடிந்ததைச் செய்ய முடியும். ஆகையால், அந்த முறையிலே ஆரம்பித்தாலொழிய, பிரச்னை என்ன என்பதையும், அதன் அளவு என்ன என்பதையும்கூட தெரிந்துகொள்ளாத நிலைமையில் தான் நாம் இருப்போம். எனக்குத் தெரியும். இன்னும் என்னுடைய குருகுலம் சரியான முறையில் ஆரம்பிக்கப்படவில்லை. ஆனால், அதற்குள்ளாக எத்தனை ஆதரவற்ற குழந்தைகள் வருகிறார்கள், ஆதரவற்ற கைம்பெண்கள் வருகிறார்கள் என்பதை நான் பார்க்கின்றேன். குழந்தைகளைப் பராமரிக்கக்கூட முடியாத நிலையில் தாய் தந்தையர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய குழந்தைகளுக்குச் சாப்பாடு போடக்கூட முடியாமல் இருக்கிறதென்பதைப் பார்க்கும்போது, ரொம்பவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. அப்படி வருகிறவர்களில் நூற்றுக்கு 95 பேர் ரொம்ப ஏழ்மை நிலையில் இருப்பதால், இந்தப் பிரச்னையைச் சமாளிப்பது ரொம்பக் கஷ்டமாக இருக்கிறது.

பராமரிப்பற்ற குழந்தைகளையும், ஆதரவற்ற கைம்பெண்களையும், மற்றவர்களையும் தகுந்த முறையில் பரிபாலிக்க வேண்டுமென்றால், அதற்கு இம்மாதிரிச் சட்டங்கள் மூலமாகவும் ஸ்தாபனங்கள் மூலமாகவும் ஏற்பாடு செய்வது தவிர, அவர்கள் அதில் பயிற்சி அடைந்த பிற்பாடு அவர்களை வெளியே விட்டு விட்டால் அவர்களுக்கு எங்கே வேலை இருக்கும் என்பதையும் நாம் கவனிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இவர்களுக்கு தர்மத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் கடவுள் பக்தியையும் தொழிலையும்பற்றி பயிற்சி கொடுத்து அதன் பிறகு அவர்களுக்கு வேலை எங்கே இருக்கிறதென்பதையும் நாம் கவனித்தாலொழிய திரும்பவும் பழைய நிலைமைதான் வரும். அவர்களுக்கு வசதி இல்லையென்றால் அவர்கள் பல இன்னல்களுக்கு உட்பட்டு, பழையபடி தெருவிலே போகும்படியான நிலையில்தான் அவர்களை சமூகமும் சந்தர்ப்பமும் வைக்கிறது என்று சொல்ல வேண்டும். அவர்களை ஏதோ 20 முதல் 22 வயது வரையில் பராமரித்துவிட்டு, அதன் பிறகு அவர்களை வெளியே விட்டுவிட்டால், அவர்களுக்கு என்ன வசதி இருக்கிறது, சமூகம் எந்தத் துறையிலே அவர்களுக்கு வசதி அளிக்கிறது என்று பார்க்க வேண்டும். இன்னும் தனி மனிதன் எந்த முறையிலே வசதி கொடுக்க முடியும், ஸ்தாபனம் எவ்வளவு கொடுக்க முடியும், அரசாங்கம் எவ்வளவு தூரம் கொடுக்க முடியும், இதையெல்லாம் பார்க்க வேண்டும். சரியான முறையிலே இதை எப்படி நடத்த முடியும் என்பதைப்பற்றி அடிக்கடி சிந்தையிலே தொந்தரவு பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன். இதை அரசாங்கம் கவனித்து, இந்தச் சட்டத்தைச் செய்வதற்கு முயற்சி செய்திருக்கிறார்கள். இன்னும் மேலும் மேலும் அதிகமாகச் செய்வதற்குத் தனி மனிதனும், குடும்பமும், சமூகத்திற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு சர்வே எடுக்க வேண்டும். எவ்வளவு தூரம் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகவாவது, முதலில் சர்வே எடுக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறேன். அப்படி எடுத்தால்தான் நாம் செய்ய வேண்டிய பளு எவ்வளவு இருக்கிறதென்பதைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும். கிராமங்களிலேயும் சர்வே எடுக்க வேண்டும். நகரங்களிலேயும் சர்வே எடுக்க வேண்டும். நகரங்களில்தான் கூக்குரல் அதிகமாக இருக்கிறது. எங்கே நாகரீகம் இருக்கிறதோ அங்கேதான் நரகமும் ஜாஸ்தி, அங்குதான் இழிவான செயல்களும் ஜாஸ்தி. குழந்தைகளைப் பலவிதத்திலேயும் உபயோகப்படுத்தும் பழக்கமும் இருந்துகொண்டு வருகிறது. மனிதன் மிருகமாய்க்கொண்டே போகிறான். நகரங்களுக்கு வந்தால் பிச்சை எடுக்கலாம், அங்கே பல துறைகளிலே வாழ்க்கை நடத்த முடியும் என்ற எண்ணத்துடன் கிராமத்தில் உள்ளவர்கள் நகரத்திற்கு வருகிறார்கள். அங்கே செல்வம் இருக்கிறது, அங்கே அதிக ஜனங்கள் இருக்கிறார்கள், அங்கே அதிகமான சந்தர்ப்பங்களும் (ஆப்பர்ட்ச்யூனிடிகள்) கிடைக்கும் என்றுதான் கிராமத்தவர்கள் நகரத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

10th September 1958] [Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

இதையெல்லாம் கவனித்து, பொது ஜனங்களும் தனி மனிதனும் சமூக ஸ்தாபனங்களும் தக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

DEPUTY CHAIRMAN : The hon. Member can take only three minutes.

*DR. A. CHIDAMBARANATHAN : துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் காலத்தினுடைய அருமையை உணருவேன். ஆகையால், சுருக்கமாகச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இந்த மசோதாவானது பிச்சைக்காரர்களுடைய தொல்லையை நீக்குவதற்கு ஏற்பட்டது அன்று என்பதை நான் நன்ருக உணருகிறேன். ஆனுல், குழந்தைகளும் சிறுவர்களும் பிச்சைக்காரர்கள் ஆகிவிடக் கூடாது என்ற நோக்கத்திலேதான் இம்மசோதா கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் உணருகிறேன்.

ஆனுல், குழந்தைகள் பிச்சைக்காரர்களாக உலவுகிருர்கள் என்ற கருத்திலை அவர்களைப் போலீஸ்காரர்கள் பிடித்து, சில நேரங்களிலே கோர்ட்டுக்கும் இழுத்து வீணுகத் தண்டனைக்கு ஆளாக்கிவிடுவார்களோ என்ற ஐயம் இருக்கிறது. அவ்வாறு சட்டத்தைச் செயற்படுத்தும்போது மிகவும் கவனமாகவும் எச்சரிக்கையாகவும் செயற்படுத்த வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது என்பதைக் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் நன்ருக அறிவார்கள். அதைப்பற்றி விளக்கமாக, தனியாக, போலீஸ்காரர்களுக்கு உத்தரவுகள், ஆணைகள் பிறப்பிக்கப்படும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

மேனுடுகளில் பிச்சைக்காரர்களே இல்லை என்ற நம்பிக்கையில் சிலர் பேசினுர்கள். மேனுடுகளில் பிச்சைக்காரர்கள் இல்லையென்ருல், அங்கே எவ்வளவு தூரம் மக்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயர்ந்திருக்கிறது என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். வாழ்க்கைத்தரத்தை ஏதோ ஓரளவுக்குத்தான் நாம் உயர்த்திக்கொண்டு வருகிறபோது, பிச்சை யெடுக்கும் பிள்ளைகளைப் பிடித்து இழுத்துச் சிறையிலே வைப்போமா அல்லது வேறு இடத்திலே அடைத்து வைப்போமா என்பதை நாம் சிந்திக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த மசோதாவில் '16 வயதிலிருந்து 18 வயதுக்குட்பட்ட சிறு பையன்கள் கடன் வாங்கினுல் குற்றம், அதன் காரணமாகக் கோர்ட்டுக்கு இழுக்கப்படலாம்' என்று ஒரு பிரிவு சொல்கிறது. பதினுறு வயதிலிருந்து 18 வயதுக்குட்பட்ட சிறுவர்கள் கடன் வாங்கினுல், அதன் காரணமாக அவர்கள் கோர்ட்டுக்கு இழுக்கப்பட்டு தண்டிக்கப்படுவது என்ருல், அது எவ்வளவு மோசமான நிலையாக இருக்கும் என்பதை நாம் சிந்திக்க வேண்டும். பிச்சை எடுப்பதை வேண்டுமானுல் தடுக்க ஏதாவது செய்யலாம். ஆனுல், பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் ஒரு சிறுவன் ஒன்று அல்லது இரண்டு ரூபாய் கடன் வாங்கினுன் என்ருல், அதைத் தன் தந்தையிடமிருந்து கேட்டுப் பெற்றுத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடப் போகிருன். அப்படியிருக்கும்போது கடன் வாங்கினுலும் குற்றம் என்று சொல்வது அவ்வளவு சரியன்று. "Borrowing is an offence under this Bill." ஆதலினுலேதான், அதை விட்டுவிடுவதைப்பற்றி அரசாங்கம் சிந்திக்க வேண்டும். நான் தனியாக இதுபற்றித் திருத்தம் கொடுக்கவில்லையென்ருலும், இந்தச் சட்டத்தை நடைமுறையில் செயற்படுத்துகிறபோது மிக எச்சரிக்கையாகக் கவனம் செலுத்தி, வெகு ஜாக்கிரதையாக இருக்கும்படி பிரத்தியேகமான உத்தரவுகள் பிறப்பிக்குமாறு கனம் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இந்த மசோதாவை நான் வரவேற்கிறேன்.

SRI M. SESHACHARIAR : Mr. Deputy Chairman, Sir, I want to refer to one or two matters only, as others have already spoken about other matters. In regard to criminal offences, it so happens that we have got to prove beyond reasonable doubt that

[Sri M. Seshachariar] [10th September 1958

the offender has committed the crime. What happens in the juvenile courts in the mufassal—it may be otherwise in the courts in the Madras City—is this. There are only a Judge and the District Probation Officer and no one else. The Judge is the prosecutor as well as the defender. Actually the Probation Officers comes to the rescue of the child. Therefore, in the courts where there is an enquiry, there ought to be some kind of cross-examination. It may be that the instigator who has instigated the child to commit the crime may cleverly manoeuvre to put in his own witnesses before the court, there is no question of cross-examination arising there. Therefore, there must be a public defender. In that connection, we have suggested that the officers concerned should not wear robes, that there should be no prosecutor and that the Police also should not come in their uniforms.

The other matter that I wish to refer to relates to destitutes. We have to establish that a person is a destitute before we put him in the reformatory as we have got *habeas corpus* and other writs. It is for us to see that he is kept separate from other approved schools, as they would say. We are all anxious to see that they are kept separate. But there is no purpose in our keep-
5-20 p.m. ing them along with the delinquents. It will surely accelerate the criminal propensities in the child. I would, therefore, submit, Sir, that we must surely keep them separate from the delinquents in the reformatory.

The other thing that I would like to say is about the probation officer. I find that the probation officers are all anxious to do something in the matter. But the probation officers are not proficient enough to handle the matter. They are not competent; they are only a little educated. They are not capable of understanding the children and classifying them before they submit their reports to the courts. It so happens unfortunately in the case of criminal courts that the report of the probation officer is placed before the court even before a decision is given by the judge. An adverse report may turn the scales against the child. Therefore, we have to be wary in regard to this. What I would like to suggest is that the probation officers must be competent and proficient enough. One probation officer attends four or five courts in four or five taluks. He has to submit thirty or forty reports. We cannot expect all the reports to be clear and complete. They cannot be useful in any manner. I would suggest, therefore, that more probation officers should be appointed and that they must be proficient enough to understand the psychology of the child and also to suggest ways and means for rehabilitating the child.

*SRI B. K. NALLASWAMI : மன்ற உதவித் தலைவர் அவர்களே, இந்த மசோதாவின் மீது பல அறிஞர்கள் பேசிவிட்டார்கள். எனக்குப் பேச சந்தர்ப்பம் இல்லை என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற சந்தர்ப்பத்திலே நான் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறேன். இந்தச் சட்டத்தை அமுல் செய்வதில் கஷ்டங்கள் அதிகமாக இருக்கும் என்பதை நான் உணருகிறேன். நானும் சிறுவர்களைக் கொண்ட ஹாஸ்டலை நடத்திய அனுபவம் பெற்றிருக்கிறேன். கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீமதி மஞ்சுபாஷிணி பேசும்போது எனக்குத் திகைப்பாக இருந்தது. மனோதத்துவ நிபுணர்களுக்கு இதில் இடம் கிடையாது

என்று அவர் சொல்லும்போது, எவ்வளவு தூரம் நம்முடைய இந்த மசோதா வெற்றிபெறும் என்பதிலே எனக்கு ஒரு பெரிய சந்தேகம் ஏற்பட்டது. ஏனென்றால் முன்னமே ஒரு அங்கத்தினர்

"தக்கார் தகவிலர் என்ப தவரவர்தம்
எச்சத்தாற் காணப்படும்"

என்ற குறளை மேற்கோள் காட்டினார். பெற்றோர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பதை அவர்களுடைய குழந்தைகளைக்கொண்டு அறியலாம் என்பதுதான் அதன் கருத்து. குழந்தைகள் வாழ்க்கை பெற்றோர்களுடைய வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்திருக்கிறது என்பதுதான் அந்தக் குறளின் ஆழ்ந்த கருத்து. குழந்தைகளின் சூழ்நிலை இன்று எப்படி இருக்கிறதோ அதை அனுசரித்துத்தான் அவர்கள் குற்றவாளி களாகவும் குறைபாடுள்ளவர்களாகவும் ஆகிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது வெட்ட வெளிச்சமாகத் தெரிந்த விஷயம்.

சர்ட்டிபைட் ஸ்கூல்கள் நல்ல வேலை செய்கின்றன. ஆனால் டாக்டர் முதலியார் அவர்கள் சொன்னதுபோல் சர்ட்டிபைட் ஸ்கூல்கள் அவற்றில் செல்லக்கூடிய குழந்தைகள் இன்னும் புதிய குற்றங்களைக் கற்றுக்கொண்டு வரும் அளவிலே இன்று வரையில் இருக்கின்றன என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சிறை அனுபவம் எனக்கு ரொம்ப இருக் கிறது. சிறையில் இருக்கும்போது இதைப்பற்றியெல்லாம் மற்றக் கைதி களுடன் விவாதித்திருக்கிறேன். அந்த முறையிலே முதல் குற்றவாளிகளை இம்மாதிரிப் பள்ளிகளில் அனுப்புவது ரொம்ப ஆபத்தான விஷயம் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

தனிப்பட்ட நபர்கள் இந்தக் குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு சீர் திருத்துவதைப்பற்றி ஒரு அங்கத்தினரும் குறிப்பிடவில்லை. அங்கே அதிக கவனம் செலுத்தவில்லை என்றுதான் நான் கருதுகிறேன். முதல் குற்ற வாளிகளைத் தனிப்பட்ட நபர்களோ அல்லது ஆசிரமங்களோ எடுத்துக் கொண்டு திருத்த முன்வருவதுதான் உசிதமான விஷயம். ஸ்ரீமதி க்ளப்வாலா ஜாதவ் அவர்கள் கொடுத்திருக்கும் திருத்தத்தை நான் மிகவும் ஆதரிக்கிறேன். மனோ தத்துவ நிபுணர்கள் இல்லாத சமயத்தில் ஒரு தனி நபர் கோர்ட்டை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இதைச் சிறிது கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டும். ஒரு கோர்ட்டு மனோ தத்துவ சாஸ்திரியாக இருக்க முடியாது என்ற அடிப்படையை வைத்துக்கொண்டு பார்த்தால், நன்றாகப் பயிற்சி பெற்று, அந்தக் குழந்தைகளைச் சீர்திருத்துவதில் அனுபவம் பெற்ற ஒரு கமிட்டி இருந்து யோசனை சொல்வதுதான் சிறந்தது என்பதை யாரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். ஸ்ரீமதி ஜாதவ் அவர் கள் நினைப்பது போன்ற காரணத்திற்காக நான் அதை ஆதரிக்கவில்லை. கோர்ட்டு என்ற சொல்லால் குழந்தைகளுக்கு இழிவு ஏற்பட்டு விடும் என்ற காரணத்திற்காக அதை நான் ஆதரிக்கவில்லை. மனோ தத்துவ நிபுணர் கள் கிடைக்காத நிலையில் பயிற்சி பெற்ற ஒரு சிலரைக் கொண்டு கோர்ட்டுக்கு ஆலோசனை கூறி குழந்தைகளைத் திருத்துவதுபற்றி முடிவு செய்வது மிகவும் உபயோககரமாக இருக்கும் என்ற நிலையிலே அதை நான் ஆதரிக்கிறேன். வேறு காரணத்திற்காக நான் ஆதரிக்கிறேன் என் பதை மிகவும் பணிவுடன் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த நிலையிலே நம்முடைய நாட்டில் மனோ தத்துவ சாஸ்திரிகள் குறைவு என்று கருதினால் அது தவறு. என்னுடைய அனுபவம் வேறு. நம்முடைய நாட்டில் யோகிகள் இருக்கிறார்கள். நம்முடைய மனதில் என்ன இருக்கிறது என்பதைக்கூடச் சொல்லக்கூடிய சந்நியாசிகளுடன் நான் பழகியிருக்கிறேன். நம்முடைய எண்ணங்கள், நம்முடைய பூர்வ சம்ஸ்காரங்களைக்கூட அறிந்துகொள்ளக்கூடிய சக்தியுடையவர்கள் இன் னும் நம் நாட்டில் குறைந்துவிடவில்லை. அவர்கள் போன்றவர்கள் இந்தப் பணியை எடுத்துக்கொண்டு நடத்தலாம். அரசாங்கம் இவர்களைப் பயன் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். நம்முடைய நாட்டில் மனோ தத்துவ சாஸ்திரிகள் இல்லை என்று கருதி டாக்டர்களையும் நிபுணர்களையும் வெளி நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்ய வேண்டியதில்லை.

இது வரைக்கும் சர்க்கார் கடைப்பிடிக்கும் கொள்கை மடங்களிலோ தர்ம ஸ்தாபனங்களிலோ இந்த அனாதைக் குழந்தைகள் விடுதிகளை ஏற்படுத்திக்கொள்வதற்குத் தடையாக நம்முடைய சட்டங்களும் விதி முறைகளும் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. எங்களுடைய தாலூகாவில் ஒரு அனாதைக் குழந்தைகள் ஆசிரமம் ஏற்படுத்துவதற்கு ராஜாஜி அவர்கள் கால் கோலினார்கள். இப்பொழுது மூன்று வருஷமான பிறகும் கட்டடம் கூட எழுப்பப்படவில்லை. காரணம் ஒரு வேலையும் நடத்த முடியாத நிலையில் நம்முடைய எண்டோமெண்ட் சட்டங்கள் குறுக்கிடுகின்றன. ஆகையால், இவைகளையெல்லாம் திருத்தி, குழந்தைகள் முதலில் அதிகமாகக் குற்றங்கள் செய்வதற்கு வழி இல்லாமல் செய்ய வேண்டும். அடுத்தபடி, குழந்தை பிச்சை எடுக்கக் கூடாது என்பது சரியல்ல என்று நான் கருதுகிறேன். பெரியவர்கள் பிச்சை எடுப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டு சிறியவர்கள் இன்னது செய்கிறோம் என்று தெரியாமல் கை நீட்டிக் காசு வாங்கும் பழக்கத்தில் வந்துவிடுவதை நம்முடைய நாட்டில் தெருவில் பார்க்கிறோம். கையை நீட்டி காலணா அரையணா வாங்கும் பழக்கம் குழந்தைகளிடம் இருக்கிறது. பெற்றோர்களுக்குத் தெரியாமல் பிச்சை எடுக்கப் போகும் குழந்தைகளும் இருக்கிறார்கள்.

பிச்சை எடுப்பது என்று சொன்னால் உண்மையான சந்நியாசிகளுக்கு இடையூறு வந்துவிடும் என்று இன்னொரு அங்கத்தினர் சொன்னார். சந்நியாசிகளுக்கு ஒரு இடையூறும் வராது. உண்மையிலேயே மதுக்கரி பிச்சை எடுக்கும் உண்மை சந்நியாசிகளைப் பார்க்கும்போதே மக்கள் புரிந்துகொண்டு விடுவார்கள். இந்தச் சட்டம் பாலர்களுக்கானது. பதி னெட்டு வயது பால சந்நியாசிகளை நான் பார்த்ததில்லை. அப்படிப்பட்ட வர்கள் ரொம்பவும் அபூர்வம். பதினெட்டு வயதுக்குக் கீழ்ப்பட்ட சந்நியாசி களுக்கு ஏதோ பாதகம் வந்துவிடும், ஆகையால் பிச்சை எடுப்பதைத் தடுக்கக் கூடாது என்று சொல்வதை நான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. பிச்சை எடுப்பதைத் தடுக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால் பெரியவர்கள் பிச்சை எடுப்பதைத் தடுக்க வேண்டும் என்று நான் கருதுகிறேன். ஏனென்றால் பெரியவர்கள் செய்வதைப் பார்த்துத்தான் சிறியவர்களும் பிச்சை எடுக்கப் பழகிக்கொள்கிறார்கள். இதற்கு ஒரு உதாரணம் சொல்லலாம். பெரிய வர்கள் பீடி அல்லது சிகரெட் குடித்து விட்டு எறிந்துவிட்ட துண்டுகளை எடுத்து சிறுவர்கள் குடிப்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். இம்மாதிரித் தான் பெரியவர்களுடைய பழக்கம் சிறுவர்களுக்கும் வந்துவிடுகிறது. ஆகையால் இதை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு நம் குழந்தைகளை ஆசிரமங்களில் நல்ல மனோ தத்துவம் தெரிந்த சந்நியாசிகளிடம் ஒப் படைப்பது குழந்தைகளுக்கு நன்மை பயக்கக்கூடும். இப்பொழுதும் ராம கிருஷ்ண மிஷன் போன்ற ஸ்தாபனங்கள் இப்பணியில் ஓரளவு ஈடு பட்டிருக்கின்றனர். அப்படிப்பட்ட ஆசிரமங்களுக்குக் குழந்தைகளை அனுப்பு வதற்கும் அவைகளுக்கு வேண்டிய வசதிகளையும் சர்க்கார் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இந்த மசோதாவை ஆதரித்து என் னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்,

5-30 p.m. *THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : கனம் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த விவாதத்திலே கலந்துகொண்ட அங்கத் தினர்கள் அனைவருக்கும் முதன் முதலாக என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். குழந்தைகளைத் திருத்தும் விஷயத்தில், பரா மரிக்கும் விஷயத்தில் எவ்வளவு கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்பது கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லோராலும் வற்புறுத்தப்பட்டது. அது மிகவும் அவசியம் என்பதை நான் முதலிலேயே ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். இந்தச் சட்டம் செய்வதினாலேயே மட்டும் இந்த மகத்தான பிரச்னையை நாம் தீர்த்துவிட முடியாது என்பதை அரசாங்கமும் உணர்ந்துதான் இருக்கிறது. சட்டம் செய்துவிட்டால் மட்டும் கடமை தீர்ந்து போய்விடும் என்று அரசாங்கம் கருதவில்லை. ஆனால் சட்டத்தின் அடிப்படையில் சில உருப் படியான நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றால் அதற்கு

10th September 1958] [Sri M. Bhaktavatsalam]

வேண்டிய அதிகாரம் வேண்டும், அதற்கு வேண்டிய சட்டம் வேண்டும். அந்த வகையில்தான் இந்த மசோதா பழைய சட்டத்தை மாற்றியமைக்கும் மசோதாவாக இங்கே கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது.

மற்றொன்று, குற்றம் செய்தவர்களைத் தண்டிப்பது மட்டுமல்ல, குற்றம் செய்வதற்கு முன்னமேயே தடுப்பு நடவடிக்கைகள் அதாவது 'ப்ரிவெண்டிவ்' நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதும் அவசியம் என்பதை அரசாங்கம் நன்றாக உணர்ந்துதான் இருக்கிறது. குற்றம் செய்வதைத் தடுப்பதற்கான நடவடிக்கைகளைச் சட்டத்திலுல் எடுக்க முடியாது. அது பொது மக்கள் கையில் இருக்கிறது. முக்கியமாகக் குழந்தைகள் கெடுவதற்குக் காரணம் வறுமைதான் என்பதை ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. ஏனென்றால் பெரிய பணக்காரக் குடும்பங்களிலுள்ள குழந்தைகளும் கெட்டுப்போவதை நாம் பார்க்கின்றோம். ஸ்ரீமான் ராமசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் சொன்னதுபோல் குழந்தைகளைப் பெற்றோர்கள் கவனிக்காமல் இருப்பதும் அவர்கள் கெடுவதற்குக் காரணமாக அமைகிறது. பெரிய குடும்பங்களாக இருந்தாலும் ஏழைக் குடும்பங்களாக இருந்தாலும் பெரியவர்கள் கவனிப்பு இல்லாத காரணத்தால்தான் குழந்தைகள் பெரும்பாலும் கெட்டுவிடுகிறார்கள்.

பெற்றோர்கள் கவனிக்காத குழந்தைகளைத் தனி நபரிடம் விட வேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர் ஒருவர் சொன்னார். அவர்கள்தான் எப்படிக் குழந்தைகளைக் கவனிக்கப் போகிறார்கள்? இந்த மசோதா நன்றாகப் பரிசீலனை செய்யப்பட்டுத் தயாரிக்கப்பட்டது. இந்தச் சட்ட சபையில் பிரேரேபிக்கப்பட்டு இரண்டு சபைகளின் பிரதிநிதிகள் அடங்கிய ஜாயிண்ட் செலெக்ட் கமிட்டியினிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டு அந்தக் கமிட்டி ரொம்ப கவனத்துடன் பல நாட்கள் ஆலோசித்த பிறகு ஒவ்வொரு பிரிவாகப் பரிசீலனை செய்துதான் இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் அந்த செலெக்ட் கமிட்டியில் இல்லாத கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ பாலசுப்ரமணிய அய்யர் அவர்கள் போன்றவர்கள் ஏதோ சில திருத்தங்கள் செய்ய வேண்டும் என்று அவர்களுக்குப் பட்டுத் திருத்தங்கள் கொண்டுவந்தால், அந்தத் திருத்தங்களை ஒப்புக்கொள்ளுவதில்லை என்ற சித்தாந்தம் ஒன்றுமில்லை. என்னைப் பொறுத்த மட்டில் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய திருத்தம் ஏதாவது பிரேரேபிக்கப்பட்டால், அதை நான் நிச்சயமாக ஒப்புக்கொள்வேன். எனக்கு இதில் ஒரு சிரமமும் இல்லை. ஏனென்றால் சட்ட சபை இந்த மாதக் கடைசி வரையில் நடக்கப் போகிறது. இங்கே ஏதாவது திருத்தங்கள் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றினாலும் மீண்டும் அந்தச் சபைக்குப் போய் அதனுடைய அங்கீகாரத்தையும் வாங்கி வருவதில் சிரமம் இல்லை. ஆகவே திருத்தங்கள் ஒன்றையும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடாது என்ற பிடிவாதம் இல்லை.

குழந்தைகள் பிச்சை எடுப்பதுபற்றியும் கடன் வாங்கக்கூடாது என்பது பற்றியும், அதற்குத் தடை இருக்கிறது என்பதைப்பற்றியும் கனம் அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். இந்த மசோதாவில் குழந்தைகள் பிச்சை எடுப்பதைக் குற்றமாகக் கருதவில்லை. அது "ப்ரிவென்ஷன் ஆப் பெக்கிங் ஆக்ட்" இல் வருகிறது. இந்த மசோதாவில் "**Employing children and young persons for begging**" என்று இருக்கிறது. அதாவது பிச்சை எடுப்பதற்கு யார் குழந்தைகளைத் தங்களுக்குக் கருவியாக உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுகிறார்களோ அவர்களைத்தான் தண்டிக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

குழந்தைகள் கடன் வாங்குவதுகூடத் தப்பா என்று சில கனம் அங்கத்தினர்கள் கேட்டார்கள். குழந்தைகள் கடன் வாங்குவதைக் குற்றம் என்று சொல்வது தவறுதான். இந்த மசோதாவில் "**Inciting child or young person to bet or borrow**" என்றுதான் இருக்கிறது. எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் கடன் வாங்கிக்கொள்ளட்டும், அதைத் திருப்பிக் கொடுக்கட்டும். ஆனால் ஏன் குழந்தைகளை மற்றவர்கள் இதற்கு உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்? தான் கடன் வாங்குவதற்காகக்

[Sri M. Bhaktavatsalam] [10th September 1958

குழந்தைகளை உபயோகப்படுத்துவதுதான் பெரிய குற்றமாகக் கருதப்படுகிறது. அற்குத்தான் தண்டனை. குழந்தைகள் கடன் வாங்குவதில்லை. இந்த மசோதாவின் அடிப்படையே அதுதான். குழந்தைகளைப் பிச்சை எடுக்கவோ, மற்ற தீயக் காரியங்களைச் செய்யவோ பயன்படுத்துகிறார்களே அவர்களைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்பதுதான் இந்த மசோதாவின் அடிப்படை.

இப்படிப்பட்ட குழந்தைகளை இரண்டு விதமாகப் பிரிக்கலாம். சூழ்நிலை காரணமாகக் குற்றம் செய்யக்கூடிய குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் திக்கற்றவர்கள் இருக்கிறார்களே அவர்களுக்கும் சூழ்நிலைதான் காரணம். அது குழந்தைகளுடைய பொறுப்பு அல்ல. இவர்களைத் தனித் தனியாக வைத்துப்பராமரிக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையான கொள்கையை அரசாங்கம் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த வகையில் ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டியது அவசியம். இந்த மசோதாவில் அதைப்பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை என்றாலும், சாதாரணமாகக் குற்றம் செய்கிறவர்கள், தொத்து வியாதி உள்ளவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களைத் தனித்தனியாக "ஹோமில்" வைப்பது என்று இந்த மசோதாவில் இருப்பதைக் கனம் அங்கத்தினர்கள் கவனித்திருப்பார்கள். "சர்ட்டிபைட் ஸ்கூல்" கட்டப்படுகிறது என்று பொதுவாகச் சொல்வதில் பயன் இல்லை. கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ நல்லசாமி அவர்கள் தம்முடைய சிறை அனுபவத்தைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். நான் சொல்லுகிறேன், அவருக்குச் சிறைவாச அனுபவம்தான் இருக்கிறது, சர்ட்டிபைட் ஸ்கூலிலே அனுபவம் இருந்ததாக நான் நினைக்கவில்லை. அவருக்கு "சர்ட்டிபைட் ஸ்கூல்" அனுபவம் இருந்ததில்லை. ஆகவே இது இரண்டையும் ஒரே மாதிரியாகச் சொல்வதில் பயனில்லை. சர்ட்டிபைட் ஸ்கூலிலிருந்து வருகின்ற குழந்தைகள் திருந்திக்கொண்டு தான் வருகிறார்கள், அங்கு இருப்பதால் கெட்டுப்போகிறார்கள் என்று பொதுவாகச் சொல்வதில் பயனில்லை.

SRI B. K. NALLASWAMI : நான் முதல் குற்றவாளிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டேன்.

*THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : முதல் குற்றவாளிகளைக்கூடத் தகுந்தபடிதான் கவனிக்க வேண்டும். மனோ தத்துவ நிபுணர்களைக்கொண்டு குழந்தைகளின் மனோ நிலையைப் பார்க்க வேண்டும். இது முக்கியம் என்பதை இந்த அரசாங்கம் கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்பாகவே உணர்ந்திருக்கிறது. ஒரு நிபுணரையும் நியமித்திருக்கிறது.
5-40 p.m. ப்ரசிடென்சி கல்லூரியில் ஒரு ஆசிரியர் அப்படி நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அது மட்டுமல்ல, "ஜுவனைல் கைடன்ஸ் பியூரோ" ஒன்று அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு குழந்தையினுடைய மனோ நிலையையும் நன்றாக ஆராய்ந்து அதற்கு ஏற்றவாறு குழந்தைகள் கவனிக்கப்பட வேண்டும் என்று அரசாங்கம் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது. அதில் கவனம் செலுத்திக் கொண்டும் வருகிறது. மனோ தத்துவ நிபுணர்கள் யாரும் இல்லை என்று சொல்வது சரியல்ல. ஏதோ ஆசிரமங்களைக் கட்டி அவைகளிலே குழந்தைகளை வைத்துவிடுவதால் மட்டும் மனோ நிலை வந்து விடும் என்று சொல்லி விட முடியாது. இதற்கு நிபுணத்துவம் வேண்டும், அனுபவம் வேண்டும், படிப்பு வேண்டும். புத்தகப் படிப்பு மட்டும் அல்ல ; நேரடியான அனுபவமும் வேண்டும். அப்படிப்பட்ட உதவி அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது. அந்த உதவியை இன்னும் விரிவாக்க வேண்டுமென்பதுதான் அரசாங்கத்தின் எண்ணம்.

திக்கற்ற குழந்தைகளைக் கவனிக்கும் ஆர்பனேஜ்களை சில மத ஸ்தாபனங்கள் வைத்து நடத்துவதிலே மத பரிபாலனச் சட்டம் குறுக்கே நிற்பதாக ஒரு அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டார். பல அற நிலையங்கள் இத்தகைய ஸ்தாபனங்களை நடத்திக்கொண்டு வருகின்றன. அதற்கு ஒன்றும் தடை எழுப்பவில்லை, தடை எழுப்புவதற்கும் இல்லை. இப்படிப்பட்ட திக்கற்ற குழந்தைகளைப் பராமரிப்பது பகவானுக்கு மிகவும் உகந்தது என்பதைச் சிறந்த ஆஸ்திகராகிய நண்பர் ஸ்ரீ பாலசுப்ரமண்ய அய்யர்

10th September 1958] [Sri M. Bhaktavatsalam]

அவர்களும் ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள். சில இடங்களில் விரிவாக்கப்பட வில்லேயானுல் அதற்கு வேறு காரணங்கள் இருக்கலாமே தவிர சட்டமோ, விதியோ குறுக்கே நிற்கவில்லே என்பதை மட்டும் இந்தச் சமயத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

சட்டம் செய்தால் மட்டும் போதாது. பெற்ருேர்களும் போதிய கவனம் செலுத்த வேண்டும். பொது மக்களுடைய உதவியும் ஒருபுறம் இருக்க, பெற்ருேர்களும் தங்களுடைய குழந்தைகளே நன்ருகக் கவனிக்க வேண்டும் என்பதற்காக பொது ஜன அபிப்பிராயம் திரட்டப்பட வேண்டும். அதுதான் முக்கியமானது.

சிறுவர்கள் புகை பிடிப்பதுபற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டது. நாம் சட்டம் செய்வதினுல் என்ன பயன் என்றும் கேட்கப்பட்டது. கூடிய வரையில் நிறைவேற்றப்படக்கூடிய சட்டங்களேத்தான் அரசாங்கம் செய்து வருகிருர்கள். வெறும் எட்டுச் சுரைக்காய்ச் சட்டங்களேச் செய்வதில்லே. அப்படிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னுல், அதற்கு அரசாங்கம் மட்டும் பொறுப்பாளி அல்ல, இந்தச் சட்ட சபையிலுள்ளவர்கள் எல்லோருமேதான் பொறுப்பாளியாவார்கள். அப்படிச் சொல்வது சட்ட சபையைப் பாதிக்கும்; நடைமுறையில் நிறைவேற்ற முடியாத சட்டங்களேத்தான் நாம் செய்தவர்களாகவும் ஆவோம். அப்படிப்பட்ட அபிப்பிராயத்திற்குக் கனம் அங்கத்தினர்கள் யாரும் இடம் கொடுக்க மாட்டார்கள் என்றுதான் நான் நம்புகிறேன். ஆனுல் புகை பிடிப்பதைத் தடுக்கச் சட்டம் செய்வதில் பயன் இல்லே. இதைப்பற்றி நாங்கள் பரிசீலனே செய்து பார்த்தோம். பள்ளிக்கூடம் போகும் குழந்தைகள் புகை பிடிப்பதைத் தடுப்பதற்கு என்ன வழி என்று யோசித்துப் பார்த்தால், பெற்ருேர்கள்தான் அவர்களுக்கு வழி காட்டியாக இருக்க வேண்டும். குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே பெற்ருேர்களுடைய இந்தப் பழக்கத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து பிறகு குழந்தைகளும் புகை பிடிக்க ஆரம்பிக்கிருர்கள். இது பெரும்பாலும் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வெளியிலேதான் நடைபெறுகிறது. இந்தப் பழக்கத்தைக் குழந்தைகள் விட வேண்டும். இதுபற்றி செலெக்ட் கமிட்டியிலும் யோசனே கூறப்பட்டது. இதற்கு எந்தச் சட்டம் செய்தும் பயனில்லே என்ற கருத்தில் தான் ஜாயிண்ட் செலெக்ட் கமிட்டியில் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லே.

ஸ்ரீமதி ஜதாவ் அவர்கள் தம்முடைய நீண்ட அனுபவம், உத்சாகம், அக்கறை இவைகளேக்கொண்டு ஜாயிண்ட் செலெக்ட் கமிட்டியில் பல யோசனேகளேத் தெரிவித்தார்கள். ஜுவனேல் கோர்ட் என்பது கூடாது என்று அவர்கள் சொன்னுர்கள். பெயரில் என்ன இருக்கிறது? இந்தக் கோர்ட்டை நடத்துகிறவர்கள் மாஜிஸ்ட்ரேட்டுகள் அல்ல. "கோர்ட்" என்ற பெயர் இருக்கலாம். ஆனுல் "கோர்ட்" என்னும் ஆங்கிலப் பதத்திற்கு எத்தனேயோ அர்த்தங்கள் இருக்கின்றன.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: "கோர்ட்" பண்ணுவது என்று கூட ஒரு அர்த்தம் இருக்கிறது. (சிரிப்பு.)

***THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM**: இதில் சிறந்த சமூக சேவகிகள், பெண்மணிகள் எல்லாம் இருக்கிருர்கள். இந்தச் சட்டத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருப்பது என்னவென்ருல் ஒரே கோர்ட்டில் விசாரிக்கக் கூடாது; இடம், சமயம், இவைகளேயொட்டி வெவ்வேறு இடங்களில் விசாரணே நடத்த வேண்டும் என்பதுதான். தீர யோசித்துத் தான் இந்த முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீமதி ஜதாவ் அவர்கள் இதை ஏற்றுக்கொண்டு தங்களுடைய திருத்தப் பிரேரணேயை வற்புறுத்த மாட்டார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன்.

மற்றப்படி இன்னும் ஒன்றிரண்டு யோசனேகள் தெரிவிக்கப்பட்டன. இது சட்டமாக்கப்பட்ட பிறகு, ஸ்ரீமான் பாலசுப்ரமணிய அய்யர் சொன்னது போல, மத்திய சர்க்காரின் அங்கீகாரத்தைப் பெறலாம். அதைப்பற்றி சிரமம் இல்லே, அதை நாங்கள் உணர்ந்துதான் இருக்கிறேம். இங்கே குறிப்பிட்ட சில யோசனேகளே இது சம்பந்தமான விதிகள் செய்யும்போது

கவனித்துக்கொள்ளலாம். மற்றப்படி கனம் அங்கத்தினர்களுக்குக் குழந்தைகள் விஷயத்தில் எவ்வளவு ஆவலும் கவலையும் இருக்கிறதோ அதே ஆவலோடும், கவலையோடும்தான் இந்த மசோதாவை அரசாங்கம் தயாரித்திருக்கிறது. இந்த் மசோதா இங்கே நிறைவேற்றப்படுமானால் இதன் மூலம் நம்முடைய நாட்டின் சிறந்த செல்வங்களாகிய குழந்தைகளைப் பாதுகாத்துப் பராமரித்துத் திருத்துவதற்கு உதவ முடியும் என்று நான் நம்புகிறேன். இந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் நம்முடைய சமுதாயத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் பேராபத்தை அகற்றக்கூடிய நிலைமை ஓரளவு ஏற்படும், அதோடு மக்களுக்கும் குழந்தைகள் விஷயத்தில் புதிய அக்கறை ஏற்பட்டு இந்தப் பிரச்னையை நாம் சுமுகமாகவும் வெற்றிகரமாகவும் தீர்ப்போம் என்ற நம்பிக்கையோடு இந்த மசோதாவை கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் ஆதரிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

5-50 p.m. DEPUTY CHAIRMAN : The question is—

'That the Madras Children (Amendment) Bill, 1958 (L.A. Bill No. 10 of 1958), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.'

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clauses 2 to 11 were put and carried.

Clause 12.

DEPUTY CHAIRMAN : The motion is—

'That clause 12 do stand part of the Bill.'

DEPUTY CHAIRMAN : Is the hon. Member Srimathi Clubwala Jadhav moving her amendment?

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : Yes, Sir, I move the following amendment :—

'In section 29 of the principal Act for the words "a court" wherever they occur, *substitute* the words "a Welfare Committee".'

DEPUTY CHAIRMAN : In the light of what the Hon. Minister has stated, is the hon. Member pressing her amendment?

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : Just for the conscientious satisfaction that this has been suggested for the sake of the child, I have moved it and I should like to quote what the greatest exponent in children's welfare work, Dr. (Mrs.) Muthulakshmi Reddi has stated—

'Orphan destitutes are not properly taken care of in the Presidency. I served on the Committee of a Home in Madras for a number of years. Though the donor donated a certain amount for the Orphanage, I found in the year 1927, when I became a member of that Committee, that it was only a Junior Certified School, i.e., a school admitting vagrant and delinquent children committed by the Police and the Magistrates and I also discovered that the orphan destitutes had to go through a Magistrate or Police before gaining admission into that Home and further, after the completion of their tenth year, they were transferred to the

10th September 1958] [Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav]

Reformatory Schools at Chingleput and Rajahmundry. The certified children according to the Madras Children Act, include the youthful offenders, the vagrants, those destitutes. Youthful offenders are those convicted of thefts, murders and uncontrollables. I naturally protested against the procedure as the will of the donor was to the effect that it should be run as a simple orphanage for children. The maangement told me then that they were forced to commit the children through the Police and the Magistrate simply because the certified school children got a grant through the Jail Department Rs. 10 per head whereas a mere orphan gets only two or three rupees per head. However, largely due to my pressure, few orphans were admitted into that Home as orphans and the majority were certified even two years before . . .

Though I served for a number of years on the committee and made many improvements therein, I could not induce the Committee to convert it into an orphanage. Therefore, I resigned from the committee . . .'

Sir, this happened many years ago. I am only saying that in the case of destitute children, they should not come through a court. I am saying this again only for my conscientious satisfaction. I did say also in the Joint Select Committee that there might be some lady magistrates on this body though not by the name of Magistrates. I have not cast any reflection on the honorary Magistrates. There were present three honorary lady Magistrates, namely, Mrs. Gopala Ratnam, Mrs. Sarojini Varadappan and myself and I said, 'Appoint us by name but not as honorary Magistrates.'

DEPUTY CHAIRMAN: You have seconder for your amendment?

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV: I know, Sir, one by one my seconders are not available.

DEPUTY CHAIRMAN: For want of a seconder, the amendment falls through.

Clause 12 was put and carried.

Clauses 13 to 25 were put and carried.

The Schedule was put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, I move—

'That the Madras Children (Amendment) Bill, 1958 (L.A. Bill No. 10 of 1958), as passed by the Legislative Assembly, be passed.'

DEPUTY CHAIRMAN: The question is—

'That the Madras Children (Amendment) Bill, 1958 (L.A. Bill No. 10 of 1958), as passed by the Legislative Assembly, be passed.'

The motion was put and carried and the Bill was passed.

[10th September 1958

DEPUTY CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 10 a.m. to-morrow.

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 139. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2185, Public Works (Electricity), dated 9th August 1958, regarding framing of rules prescribing the term of office of the Chairman and other members of the Madras State Electricity Board, the conditions under which they shall be eligible for reappointment and their remuneration, allowances and other conditions of service.*

* 140. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2732, Industries, Labour and Co-operation, dated 11th July 1958, regarding amendment to the rules made under the Madras Co-operative Societies Act, 1932 (Madras Act VI of 1932).*

Bill passed by the Assembly and received therefrom in the Council—

† *The Madras District Muniicpalities (Amendment) Bill,* 1958 (*L.A. Bill No.* 27 *of* 1958).

---

* Laid on the table of the House on 9th September 1958.

** Sent by special messenger on 9th September 1958.